

IŠAIŠKINTOJI DIEVYBĖ

 Dėkoju, Broli Carlsonai. Ir sveikinimai visiems jums, broliai ir seserys Viešpatyje. Tai . . . Kartais tiesiog truputį nenoromis keliuosi, išklauses tokius nuostabius liudijimus kaip šį rytą. Ir tas bičiulis miestietis tokiose kančiose ir persekiojime, kokius ištvėrė mūsų brolis ir sesuo baptistai; pats anksčiau buvau baptistu, misionieriumi baptistu, ir—ir žinau, ką reiškia, kai jūsų žmonės . . .

² Man buvo tas pats. Mano žmonės nušalino mane, jie pamanė, kad jau geriau atleisti mane, nes aš pamišau. Aš išitikinau, paprastai tai pasakydavau šiek tiek užuolankomis: “Jei aš pamišęs, palikite mane ramybėje, nes šitaip aš laimingesnis, nei būdamas pilno proto”. Taigi, tai lyg ir tokia filosofija, kurios aš laikau, mano paties. Ir—ir man neabejotinai patiko tas—tas laikas, kai šitai vyko.

³ O štai brolis iš Kristaus Bažnyčios, kaip mes paprastai kreipiamės, ar kembelitas. Ir aš pamenu, jie buvo tikrai aršūs mūsų susirinkimų priešininkai, kai mes tik pradėjome. Bet, jūs žinote, pas mus buvo toks vienas vardas Paulius, kartą įvyko tas pat, ir jis tapo vienu mūsų. Todėl aš galvoju, kad jie ieško tokio gyvenimo, kokį jūs gyvenate. Jūs žinote, kartais man geriau išgyventi pamokslą, nei jį sakyti.

⁴ Prieš kurį laiką didis tarnautojas, puikus pilnos Evangelijos žmogus; visi—visi jūs, manau, jį pažįstate. Gerb. Booth-Clibbornas; skelbia Evangeliją septyniomis kalbomis. Jis išties protingas. O aš . . . Jis minties galiūnas. Ir kartą mesėjome kartu: jis, Brolis Mooras ir aš, mes kai ką diskutavome. O aš turėjau priešingą nei jo nuomonę, jis pažvelgė į mane. Jis pasakė: “Tu tiesiog nežinai savo Biblijos”. Jūs žinote, kaip Brolis Boothas gali tai pasakyti.

⁵ Aš pasakiau: “Tai tiesa, Broli Boothai, bet užtat Autorių aš pažįstu išties gerai”. Todėl, todėl aš—aš noriu . . . Suprantate, Gyvenimas yra ne žinoti Jo Žodį, bet “Gyvenimas yra Jį pažinti”. Teisingai. Suvokiate? Ar aš žinau Jo Žodį; kad aš tik pažinčiau Jį! Ir būtent tai yra Tiesa.

⁶ Čia šį rytą spaudžiau rankas šiems taip puikiai bendraujantiems tarnautojams. Ir sėdint čia buvo šis . . . Aš neketinu į ką nors atkreipti dėmesį. Bet šis spalvotasis brolis įėjo ir atsėdo ten. Aš tariu savo sekretoriui: “Tai tikras Krikščionis”.

⁷ Jis man labai primena Vyresnįjį Smithą, kuris, mano manymu, ateidavo į Dievo Bažnyčią Kristuje. Aš jiems tiek daug pamokslavdavau tenai, ir—ir jis man tiesiog prieš akis. Jis buvo panašus į šį brolių, tik turėjo tokius žilus ūsus. Aš

įeidavau pro užpakalines duris, niekada neužmiršiu, su kokia išraiška tas pagyvenęs žmogus sakydavo: pakelk akis, ir visi šventieji užgiedos, jūs žinote. O prie kampo gyveno maža mergaitė. Mano mėgiama giesmė buvo *Pakylėkite Jį*. Ir jie visi plodavo sekmininkų maniera, žinote, *Pakylėkite Jį*. Jiems patikau aš, man patiko jie. Ir kai mes įėjome. . . Jis sėdėdavo tenai, galvą laikydavo *šitaip*, virš stalo ir tiesiog stebėdavo juos, jūs žinote. Jis sakydavo: “Įeik, vyresniji. Nusiimk skrybėlę. Leisk jai pailsėti”.

⁸ Štai brolis; ir aš paskui sužinojau, kad viena iš mano mėgiamų Evangelijos giesmininkių yra jo žmona. Ir aš dariau visokias užuominas, kad tik ji pagiedotų. Ir tuomet ji paprašė jos neiškviesti, aš žinojau, ką tai reiškia. Bet aš ruošiuosi pats ją pakviesti, jei ji galėtų, ateiti čia ir pagiedoti.

⁹ Gera, ar ne jūs ta sesuo, kuri giedojote—giedojote *Ei, ten laive* vieną rytą pas Krikščionis Verslininkus? [Sesuo sako: “Taip, pone. Taip”—Red.] Tikiuosi, kad mano žmona atvažiuos šią savaitę, norėčiau, kad ji jus išgirstų, aš labai jai gyriau. Ir jei to nebus juostoje, mes įrašysime. Man patinka tas puikus giedojimas.

¹⁰ O, sakydavau žmonėms, kad aš—aš niekuomet nemokėjau giedoti. O, varge, man buvo toli gražu iki to. Bet aš sakiau: “Kai pakliūsite į Dangų ir gyvensite savo dideliame dvare, suprantate, Ten, viršuje”, — sakiau, — “kalvos papėdėje, miško gilumoje bus maža trobelė. Ta bus manoji. Ir viena rytą, kai išeisite į verandą ir išgirsite kažką giedant: ‘Nuostabi malonė! Kaip saldžiai skamba: išgelbėtas toks vargšas kaip aš!’ Jūs sakysite: ‘Šlovė Dievui! Senasis Brolis Branhamas galiausiai užgiedojė.’” Išgirsite, tai būsiu aš, besistengias giedoti.

¹¹ Mano Krikščionims broliams, ir. . . Manau, vienas brolis mums jį pristatė čia šį rytą kaip Budos tarnautoją. Sveikinimai jums, mano brangus bičiuli. Turėjau daug reikalų, na, ne tiek jau daug, su budistais; ypatingai Kanadoje, tarp kiniečių, ir manau, kad jie mylintys ir mieli žmonės.

¹² Pamenu tokį budistą iš Budos šventyklos, atvykusį į Winnipego susirinkimą, jis buvo aklas. Tai maži, mieli žmoneliai, jie, žinoma, tikėjo, kad Dievas gydo. Ir kai meldėmės už jį, jis kartojo, kaip myli Dievą, ir staiga jo akys atsivėrė, tame. . . Tai buvo toks nuostabus dalykas. Taigi, mes—mes branginame kiekvieną žmogų, kiekvieną asmenybę.

¹³ Taigi, anksčiau neturėjau galimybės pamėginti kalbėti Čikagoje. . . Na, aš nemėginsiu pateikti tam tikro pamokslo, nes čia esantys tarnautojai daug geriau sugeba pamokslauti nei aš. Ir pagaliau jūs čia ne tam, kad klausytumėte pamokslo. Bet aš manau, kad tai būtų puikiausias laikas susitikti su Čikagos tarnautojais, štai šio rajono, geriau susipažinti su jais, geriau pažinti vieni kitus. Ir aš, žinoma, dėkoju Viešpačiui už šią puikią

proga. Nes aš daug kartų buvau čia atvažiavęs, remiant vienai bažnyčiai, ir remiant Krikščionims Verslininkams; taigi, nebuvo galimybės pasireikšti šioje brolijoje.

¹⁴ Ir—ir paskui aš pagalvojau, kad tokį tarnavimą visuomet lydi daugybė vingių ir užuolankų, kilimų ir kritimų, todėl kartais kai kas lengvai susidaro klaidingą įspūdį. Ir noriu kelias minutes panaudoti mėginimui išaiškinti ir—ir išsklaidyti abejones savo broliams, pagal savo galimybes.

¹⁵ Aš—aš netinku ir nesugebu nuovokiai kalbėti išsilavinusiems žmonėms. Aš neturiu išsilavinimo, man jo trūksta. Bet aš. . . myliu Viešpatį. Ir Viešpats suteikė man, galimas dalykas, kitą būdą laimėti sielas, per Dievišką dovaną, kad tai galėtų užpildyti spragą, ko mano tėvai neįstengė man duoti, — išsilavinimo. Iš vargingos dešimties vaikų šeimos su sergančiu tėvu aš neturėjau galimybės įgyti išsilavinimą. Taigi, bet man gimstant kai kas įvyko, mano motina ir tėvas patyrė Dievo pasireiškimą. Jūs skaitėte mano istoriją. Ir, tuo būdu, aš stengiuosi įnešti savo dalį, su jumis, broliai, vesti nusidėjėlius pas Kristų. O dabar aš. . .

¹⁶ Aš nesu prietaringas. Bet visuomet prieš atversdamas Žodį mėgstu truputį pakalbėti su Autoriumi. Ar galėtume vėl nulenkti galvas minutėlei.

¹⁷ Brangus mūsų Tėve, Tu esi mūsų Dievas, ir mes kreipiamės į Tave dėl Evangelijos. Aš esu čia priešais Tavo vaikus, Tavo pastorius ir brangaus tikėjimo brolius. Ir kaip virpa mano širdis girdint, kad dėl Dievo Karalystės tie žmonės buvo neteisingai suprasti ir nusiųsti į psichiatrinę; matant, kaip Tu šauki Savo vaikus paskutinėmis dienomis.

¹⁸ Ir mes nuoširdžiai tikime, Tėve, kad gyvename žmonijos pabaigoje. Kaip sakė pranašas: “Vakare bus Šviesa”. Ir tikime, kad šiandien esame kurjeriai šios didžios Evangelijos Šviesos, kurią per Tavo malonę, Tu leidai mums nešti iki žemės krašto, kur vyksta šis prabudimas.

¹⁹ Ir aš meldžiu, Tėve, iš širdies, kad Tu leistume man šį rytą išreikšti savo broliams mano gyvenimo Tau motyvus ir tikslą, kad jie galėtų suprasti. Suteik tai, kad mes galėtume turėti tobulą meilę ir bendravimą, ir bendradarbiavimą visokiame Evangeliniame darbe. Nes prašome to Jėzaus Vardu, Kuris meldė, kad mes galėtume būti viena, kaip Jis ir Jo Tėvas yra Viena. Tikėdami, kad: “Visi žmonės žinos jus esant Mano mokiniais pagal tai, kad jūs mylėsite vienas kitą”. Amen.

²⁰ Dabar tiesiog. . . Aš viliuosi ir tikiuosi, kad neįkyriu jums, broliai ir seserys. Bet aš ketinu jums geriau paaiškinti, kad jums nereikėtų klausytis ką kas pasakė. Ir aš jau daugelį kartų aiškinau kituose tarnautojų susirinkimuose, bet tai yra mano pirmas kartas su Čikagos grupe, ir aš norėčiau, kad mane gerai pažintų, tai aš ir stengiuosi padaryti.

21 Šioje palaimintoje senojoje Evangelijoje 26-tame Apaštalų darbų skyriuje skaitome.

Todėl, karaliau Agripa, nebuvo nepaklusnus dangiškam regėjimui:

22 Tai, žinoma, kalba Paulius. Į kurią mes visi kaip tarnautojai mėgstame kreiptis, nes jis... Mes vieningai tikime, kad jis buvo apaštalas Pagonių bažnyčiai, kad Dievas pašaukė jį būti liudytoju Pagonims. Ir jo tarnavimu buvo suabejota.

23 Ir paprastai, kai iškyla kas nors neįprasta, tuo suabejojama. Ir aš manau, kad tai teisinga; tuo turi būti suabejota. Aš manau, kad pastoriai kartais yra įtarūs dėl—dėl to, ką išgirsta ir manau, kad jie turi teisę būti tokiais. Nes, jei aš suprantu žodžio *pastorius* aiškinimą, tai reiškia “ganytojas”. Ir todėl jis yra vyrų ir moterų grupės, Šventosios Dvasios jam paskirtos prižiūrėti, maitintojas ar kerdžius. Ir jis turi teisę žinoti, kokį maistą jo avys gauna ir iš kur jis ateina. Aš manau, kad jis turi tam teisę.

24 Ir jei pastorius, o kartais ir žmonės būna truputėlį įtarūs, tai neturėtų, niekuomet neturėtų ką nors neraminti. Tai tik turėtų kelti pagarbą žmogui, turinčiam tokį—tokį nusistatymą, kuris suabejos tuo. Ir pagaliau, jei tu nesi tikras dėl savo padėties teisingumo, kaip tu gali tikėti?

25 Jei įsikalsi į galvą... Na, tai atrodo kaip psichologija; galbūt taip ir yra, taip ir yra, bet viskas tvarkoj. Tačiau jei tu tikrai, iš visos širdies patikėsi, kad niekuomet nepakilsi nuo stalo, tikriausiai tu ir nepakilsi. Suprantate? Tu turi... Tai tikrai paprasta.

26 Tu turi tikėti. Tu turi turėti tikėjimą. Tu turi pasitikėti. Ir kaipgi tu gali pasitikėti kažkuo, kai tu—kai tu net nežinai, kur eini? Kaip galėčiau lėkti strimgalviais keliu, kuriuo niekuomet anksčiau nevažiavau, visokiais vingiais, net nenumanydamas, kas už kito posūkio? Tau reikia žiūrėti kur eini arba nežinoti kaip eiti. Ir šitaip turi elgtis kiekvienas. Ir tuomet, kai gali, matai šitai, tau tai atverta ir žinai, kur eini, tuomet niekas tavęs nesustabdytų.

27 Ir tai, manau, Paulius stengėsi perteikti Agripai. Jis—jis pasakė jiems: “Kažkada aš buvau vienas jūsų”.

28 Ir, aš manau, galbūt jei—jei šis brolis baptistas ši rytą nueitų į baptistų bažnyčią, jis ir jo žmona, tai galbūt jų liudijimas būtų: “Kažkada aš buvau vienas jūsų”.

29 Ar Kristaus Bažnyčios, arba štai brolis kempbelitas nueitų pas—pas savo žmones. Aš manau, jie turi geresnį pavadinimą; jie pasivadinę Kristaus Mokiniais, bet iš tikrųjų tai pagal Aleksandro Campbello mokymą. O Kristaus Bažnyčia nutolo nuo jūsų dėl muzikos. Tai tiesa, ar ne? Ir jei jis grįžtų pas juos, tai galėtų pasakyti: “Kažkada aš buvau vienas jūsų”.

³⁰ O Paulius štai grįžo pas karalių Agripą ir Festą, ir pasakė: “Kažkada aš buvau vienas jūsų. Aš buvau fariziejų fariziejus”. Jis buvo išauklėtas prie Gamalielio, didžio mokytojo, ir jis žinojo visas jų taisykles ir nuostatus, kuo jie tikėjo ir kuo netikėjo. Ir pasakė: “Aš Dievo Bažnyčią persekiojau net iki mirties”. Matote? Jis pasakė: “Manimi buvo abejojama būtent dėl to, kad buvau persekiotoju”.

³¹ Aš visuomet galvojau, kad Stepono mirtis turėjo įtikinti Paulių, nes jis matė tą šlovingą Stepono veido išraišką. Kai jis pažvelgė į viršų, o ji užmėtė grumstais iki mirties, ir jis pasakė: “Regiu Jėzų, stovintį Dievo dešinėje”. Ir, žinote, tu gali užmušti pasiuntinį, bet niekuomet negalėsi pribaugti jo žinios. Tai yra Tiesa. Nors Steponas buvo išėjęs pas Jėzų, vis dėlto, jo žinia tęsėsi, nes Paulius ir toliau ją skleidė, o jis, “mažiausias” iš jų, nebuvo vertas būti pašauktuoju, nes jis liudijo ir—ir davė savo sutikimą atsikratyti šio dievoto žmogaus.

³² Ir todėl Paulius, kaip žmogus priešais žmones, štai ką daro: Paulius ima savo—savo patyrimą atgal, nuo pradžių, į tai, kuo jis buvo; ir patalpina, grindžia jį Raštu, kad parodytu, jog tai, ką jis darė, buvo pagal Raštą. Nors tai ir buvo priešinga jų tikėjimui, vis dėlto jis rodė jiems, kad tai Raštas.

³³ Todėl aš manau, kad mes...Bet kas, kaip aš dažnai sakydavau broliams susirinkimuose, kad jei aš kada nors pastebėsiu kalbant kažką ne pagal Raštą, tuomet, manau, bus teisinga...ar koks kitas brolis, mes turime ateiti vienas pas kitą ir pasakyti: “To nėra Biblijoje”, suprantate. Jei tai yra Biblijoje, tu gali turėti kitokį aiškinimą; ir jei tai yra Rašte, viskas tvarkoj.

³⁴ Taigi, Paulius pateikė savo aiškinimą to, ką sakė pranašas, ką sakė Mozė, kas turėjo įvykti. Jis kelyje sutiko Jėzų, regėjime. Ir šis Jėzus sušuko jam.

³⁵ Tai neturėjo būti kietas riešutėlis tiems žydams, nes jis pasakė: “Prakilnūs Festai”, ir—ir taip toliau, “tau atrodo keista, kad Dievas prikels mirusiuosius?” Matote? “Nes jei jūs žinotumėte, kuo Dievas buvo tuomet, pagal Raštus, jūs be abejo žinotumėte, kad Jis sugebės prikelti mirusiuosius”.

³⁶ O paskui jis perteikė jiems atsitikimą, įvykusį kelyje į Damaską, kad jie sužinotų, jog tas Jėzus, dėl kurio—kurio buvo sukeltas toks sąmyšis, kai jis skelbė Tai, buvo tas pats Dievas, kuriam jie tarnavo visą laiką. Nes Jis buvo su jais dykumoje, Jis vedė juos, būdamas ta Šviesa; Ugnis, Ugnies Stulpas, vedęs juos. Ir Jis pasirodė Pauliui vėl tokiu pačiu pavidalu, Šviesa, kuri apakino jį. Ir jis paklausė: “Kas Tu, Viešpatie?”

³⁷ Ir Jis tarė: “Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. Sunku tau spyriotis prieš akstiną”.

³⁸ Ir jis stengėsi paaiškinti jiems, kas tai buvo, ir—ir stengėsi pamokyti juos to, ką jis perteikė žmonėms, kad “Jėzus Kristus buvo Mesijas ir Jis numirė, ir kad Dievas Jį prikėlė”. Ir tai

buvo pagal Raštus. “Ir kad dabar Jis užžengęs į Aukštybę, pas Dievą Tėvą”, ir kad—kad jis buvo Jo prisikėlimo liudininku. Ir tie nepaprasti dalykai, ženklai ir stebuklai, kurie buvo neįprasti žmonėms, tikram Rašto tikinčiajam nebuvo visai nežinomi, nes Biblijoje buvo kalbama apie juos.

³⁹ Atsigręžkime į pranašus, ką jie pranašavo apie Mesijo atėjimą ir Jo darbus. “Raišas šokinės kaip briedis”, Izaijo 35 ir kitos Rašto vietos, kurias jis naudojo. Čia pas mus nėra to parašyta, bet galbūt tuomet jis tai panaudojo savo trumpoje kalboje karaliams; nes jie, ko gero, nebuvo tokie kantrūs jam kaip jūs man. Taigi, tuomet jis—jis tai aiškino ir stengėsi jiems pasakyti, kad tas pats Dievas, Kuriam jie tarnavo. . .

⁴⁰ O paskui jis vėl tarė: “Būdu, vadinamu *erezija*”, tai yra, “beprotišku”, matote. “Būdu, vadinamu *erezija*, aš garbinu Dievą, kurį jūs garbinate”. Matote: “Būdu, vadinamu *erezija*”.

⁴¹ Esu tikras, kad šiandien, jei būtume su tomis ankstesniosiomis bažnyčiomis, kurioms priklausėme, tokiomis kaip presbiteronų, katalikų, baptistų ir kitomis, galėtume tą patį paliudyti tiems žmonėms, kurie sako, kad brolių nori guldyti į psichopatų palatą, ar panašiai. “Būdu, vadinamu *erezija*, šitokiu būdu aš garbinu mūsų tėvų Dievą”.

⁴² Ir koks stiprus liudijimas buvo Agripai, kad net perpus kalbos Agripa sušuko, tardamas: “Pauliau, Sauliau, tu ko gero įtikinsi mane tapti Krikščionimi”. Matote, kaip aiškiai jis pateikė Raštus, nors tai ir buvo priešinga jo paties sinagogai. Bet Raštai buvo tokie aiškūs, kad jis pasakė: “Tu ko gero įtikinsi mane tapti tokiu kaip tu”.

⁴³ Paulius atsakė: “Norėčiau, kad jūs visi tokiais taptumėte, tik be šitų pančių, kuriais, kaip matote, aš supančiotas”, bet tapti tokiu tikinčiuoju, koks buvo jis. Kitais žodžiais, jei aš. . . “Meldžiu Dievą, kad tu pamatytum apreiškimą taip, kaip—kaip aš matau”. Kitais žodžiais: “Aš—aš linkiu, kad tu galėtum tai padaryti”. Matote? “Aš tik linkiu tau to”.

⁴⁴ Kai Festas, manau, pasakė jam, kad jis “pernelyg daug mokėsi”, jis “išėjęs iš proto”. Bet jis parodė jam, kad toks—kad toks nebuvo; kad jis—jis žinojo, ko laikosi.

⁴⁵ Ir štai ką šįryt pasakysiu, broliai. Aš apskritai norėčiau. . . Ne pateikti Pauliaus gyvenimą, bet tiesiog pagrįsti pokalbį. Nes, ko gero, čia šį rytą kalbės ir kiti, bet aš norėjau šia proga štai ką pasakyti. Taigi, norėčiau, kad visos šios įvairios bažnyčios, girdėjau, kad atvyko iš Betelio Šventyklos, Nepriklausomieji, Dievo Asamblėjos ir kitos. . . Aš norėčiau, kad visi jūs galėtumėte pamatyti tai, ką aš matau; tai jūs galite. Aš norėčiau, kad galėtumėte pamatyti tą regėjimą, kurį aš matau, tuomet turėtumėte aiškesnį tarnavimo supratimą.

⁴⁶ Kai apleidau baptistų bažnyčią, kad iečiau į sekmines; dr. Royus E. Davisas, paskyręs mane į Misionierių Baptistų

bažnyčia, pasakė man, kad tai buvo košmaras, kai Viešpaties regėjimas aplankė ir—ir kalbėjo man. Ir—ir jūs žinote, koks tuomet buvo gydymas, tai buvo nuosmukio būsenoje.

47 O—o aš nieko nežinojau apie sekmininkus. Girdėjau, kad jie buvo tik šventųjų velenėlių grupė, kurie krisdavo ant žemės ir seilėdavosi kaip pasiutę šunys, jie turėdavo juos vėduoti, gaivinti ir visa kita. Tai viskas, ką aš žinojau apie sekmininkus.

Jis paklausė: “Kaip manai, kas tavęs klausys?”

48 Aš pasakiau: “Jei Dievas mane siunčia, reiškia, kažkur yra kažkas, kam Jis mane siunčia”. Teisingai. Matote? Kadangi aš pasakiau: “Dr. Davisai”, — tariau, — “Jis buvo tarsi realus; aš stovėjau ir žiūrėjau į Jį”, — pasakiau. Jie įtikinėjo mane, kad tie regėjimai . . .

49 Aš tikrai tikiu, broliai, kad—kad dovanos ir pašaukimas — neatšaukiami. Aš—aš tuo tikiu. Tu gimsti ir negali būti kuo nors kitu. Ir kaip tu besistengtumei būti tuo, kuo nesi, tu tiesiog vaidinsi veidmainio rolę. Ir Dievas leis man pirmiau numirti, nei tapti veidmainiu, suprantate. Tik tebūnu aš tu, kuo esu, ir tuomet tai taps aišku ir suprantama. Ir—ir, tuomet, tebūnu—tebūnu aš toksai, ir tuomet visi žinos. Tuomet jūs tiksliai žinosite.

50 Ir taigi, kaip jūs žinote, aš neišėjau didelių mokslų, kaip jau sakiau. Todėl mano . . . teologijoje menkai tenusimanau. Ir manau, kad jūs tai žinote, taigi. Kaip pamokslininkas, o tokiu vargiai galiu save vadinti, nes neišėjau mokslų ir man stinga žodžių, ir taip toliau. Bet tuo, ko truputį turiu . . . savo nusimanymo žinių per Jo malonę, Viešpatį Jėzų, stengiuosi visur dalintis su visais savo broliais, dalintis šituo.

51 Bet kai palikau baptistų bažnyčia; kuri buvo vienintelė, į kurią eidavau ar buvau paskirtas. O aš į Misionierių Baptistų bažnyčia Džefersonvilyje, Indianos valstija, buvau paskirtas 1933 m. Ji . . . ji yra Pietų Baptistų Konvencijos narė. Tuomet mes tuo laiku, aš . . . kai aš atsitraukiau ir tiesiog . . .

52 Taigi, baptistų bažnyčia yra puiki bažnyčia. Mes—mes visi tai žinome, kad tai—tai . . . Tu gali pamokslauti apie viską, ką tik nori, jei tik tavo bendruomenė parems. Jie tiesiog . . . Tu pamokslauji, ką pageidauji.

53 Ir man tai patinka, suprantate, nes tikiu, kad tai apaštališka. Nes galva, aukščiausias rangas bažnyčioje, yra ganytojas, mes tai suprantame, pastorius. Ir—ir jei . . . Jei koks nors vyskupas ar dar kas nors išpurtytys iš pastoriaus apreiškimą, tuomet kaip Dievas veiks jo bažnyčioje? Matote, tai paprasčiausiai jums nepavyks. Taigi, ir aš . . .

54 Kai išėjau iš ten, sutikau pirmąją grupę, kur įvyko mažosios Betty Daugherty išgijimas St. Louise, Misuryje. Tai buvo Jungtiniai Sekmininkai ar Jėzaus Vardo Sekmininkų bažnyčia,

kuriai priklausė tas pastorius, ir jo mažylė buvo išgydyta. Jei atvirai, tai aš maniau, kad jis tapo sekmininku todėl, kad jie vadinosi “Tiktai Jėzus”. Ir galvojau, kad jie tapo sekmininkais todėl, kad taip pasivadino, toks skirtumas ir buvo. Taigi, gerai, paskui iš ten aš nuėjau pas. . .

⁵⁵ Puikus žmogus; turėjo puikų susirinkimą St. Louise, kur atsirado ta nuotrauka. Mes turėjome Kielio auditoriją; ir pirmą ar antrą vakarą ją perpildė keturiolika tūkstančių ir mes net negalėjome. . . turėjome prie durų pastatyti policininkus, kad sulaikytų juos.

⁵⁶ O iš ten — pas Richardą T. Reedą iš Palaimintos Senosios Biblijos Laikų Maldyklos, Jonesboro, kuri priklausė tai pačiai organizacijai. O iš ten — pas dr. G. H. Browną, ta pati organizacija, 505 Victor Street Little Rock, Arkanzase. O iš ten — į Vakarinę pakrantę.

⁵⁷ Ir paskui, atvykęs į Vakarinę pakrantę, aš nusvilau nagus. Tuomet išsiaiškinau, kad tarp sekmininkų, jų organizacijose buvo daug padalinių, kaip ir pas mus, baptistus. Matote, jie buvo—jie turėjo tiek daug skirtumų, buvo, jie buvo skirtingi. Ten buvo Dievo Asamblėjos ir Dievo Bažnyčia, ir dar kažkas, ir dar kažkas, ir dar kažkas, ir—ir nesutarimai. Jie susiskaidė ir nubrėžė ribas. Ir visi kiti broliai pradėjo eiti pas mane ir kalbėti: “Nagi, tu juk su grupe Tiktai Jėzus, čia su šia grupe”.

Aš pasakiau: “Ne, aš ne—aš taip nevadinu savęs”. Suprantate?

Jis paklausė: “Kodėl, tu juk bendrauji su jais?”

⁵⁸ Aš pasakiau: “Na, tai—tai dar nieko neapsprendžia”. Matote? Ir aš pasakiau: “Aš—aš—aš tiesiog. . . Jie broliai”.

⁵⁹ O jis pasakė: “Na, juk jie tik pulkas. . . Na, pas juos juk nieko daugiau nėra, kaip tik ant laktų tupinčių vištų pulkas, ir panašiai. Kur. . .”

⁶⁰ Aš tariau: “Na, atleiskite. Aš sutikau tenai tikrai dievobaimingus žmones. Ir jie yra Dievo žmonės”. Pasakiau: “Mane—mane išties žeidžia, kai jie taip piktai vadinami; nes jie nėra tokie”.

⁶¹ Na, tuomet aš stengiausi išsilaikyti atokiai, kiek tik galėjau, nepasisakyti nei už vienus. Taigi, pradėjau nagrinėti jų supratimą ir susiskaidymą, kas privertė juos susiskaidyti. Ir išsiaiškinau, kad yra dvi didžiulės grupės: viena iš jų vadinosi Tiktai Jėzus, o kita — Dievo Asamblėjos. Ir jie buvo išvesti ar susiskaidė dėl ginčytino klausimo apie vandens krikštą; vieni naudojo “Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios”, o kiti — “Jėzaus” Vardą.

⁶² Na, aš pasižiūrėjau, kad abejose pusėse buvo puikus žmonės, Dievo tarnai. Ir pagalvojau: “O Dieve, jei tik galėčiau pamatyti juos tiesiog pakylančius ir einančius pirmyn, ir turinčius. . .

bet ne nusibrėžiančius ribas ir sakančius: ‘Mes nebendrausime vieni su kitais.’” Bet aš sužinojau, kad piktoji dvasia pasėjo neapykantą ir pyktį jų tarpe dėl to jiems iškilusio ginčytino klausimo. Aš pagalvojau, kad būtent to velniui ir reikia. Tai kaip tik tai, ko jam reikia. Kol jūsų ginklai nukreipti vieni į kitus, jam nereikia skubėti kovoti. Ir aš. . .

⁶³ Paskui galų gale buvo prieita iki santykių išsiaiškinimo. Ir tas santykių išsiaiškinimas įvyko Sietle, Vašingtono valstija, apie 1946 metus. Vieną rytą buvau atvestas į viešbučio vestibulį, panašų į šį, pusryčiams su keliais tarnautojais. Ir kalbėjausi su dviem pagrindiniais žmonėmis.

⁶⁴ Vienas buvo dr. Nessas. Manau, kad jūs, broliai, iš Dievo Asamblėjų, prisimenate jį. Jis buvo šiaurės vakarų teritorijai; didis žmogus, šaunus, mokytas. Jis atstovavo Dievo Asamblėjoms.

⁶⁵ Ir dr. Scismas iš Jungtinių Sekmininkų bažnyčios. Manau, kad broliai iš Jungtinių Sekmininkų prisimena jį. Jis taip pat buvo šiaurės vakarų teritorijoms ir toms sritims.

⁶⁶ Taigi, susitikau su tais dviem žmonėmis. Aš turėjau būti pristatytas jiems, nes briaunos vis aštrėjo, ir už jų kur bepasisukęs vis užkliūdavau. Aš galvojau: “Ką turiu daryti? Ką galiu daryti?”

⁶⁷ Taigi, jie pasakė: “Na, tu privalai stoti į vienų ar į kitų pusę. Jei tu ketini būti su Jėzaus Vardu, tai turi būti Jėzaus Varde. O jei būsi su Dievo Asamblėjomis, tai turi palikti Jėzaus Vardą ir būti Dievo Asamblėjose, ir taip toliau”. Priėjome iki to, kad aš turėjau pasirodyti esąs tam tikros rūšies.

⁶⁸ Daug meldžiausi tą rytą prieš nusileisdamas. Sakiau: “Dieve, padėk man. Nes ten yra du didūs vyrai; ten yra tūkstančiai tarnų. Ir Tu atsiuntei čia mane tarnavimui. Jie abu yra Tavo tarnai. Ar turėčiau atsisakyti tos nedidelės įtakos, mano daromos vienai organizacijai, kai ji pešasi su kita?” Matote? “Aš—aš tiesiog nesijaučiu teisus, šitaip darydamas. Aš nemanau, kad Kristaus valia būtų man tai daryti”. Ir aš tariau: “Dieve, padėk man ir duok man ką nors daryti ar duok man ką sakyti”.

⁶⁹ Ir tuomet neturėjau nieko. Tiesiog turėjau ten stovėti, tik Viešpats Jėzus ir aš tą rytą.

⁷⁰ Taigi, didieji debatai prasidėjo. “Ką ketinate daryti? Kokį—kokį—kokį sprendimą ruošiatės priimti?”

⁷¹ Aš pasakiau: “Aš jau nusprendžiau. Mano sprendimas toks: būti tarp jūsų abiejų ir neprisijungti nei prie jokios organizacijos; ir pasakykite abu apsikabinę: ‘Mes esame broliai.’” Suprantate? Suprantate, mes esame broliai. Suvokiate? Ir aš pasakiau: “Aš stengiausi, kiek pajėgiau, perskaityti visas knygas apie tai, iš kur atsirado tai, kas buvo pavadinta ‘nauju ginču’, ir kaip jie susiskaidė, ir kaip *šitai* prasidėjo, tuo ar kitu keliu”.

Ir aš tariau: “Ginčiuose tarp jūsų”, – pasakiau, – “yra tas pats, kas sugriovė sekmininkų judėjimą tą dieną. . . po Sekminių. Jie pradėjo ginčytis vieni su kitais”. Aš pasakiau: “Tai skaido vėl”.

⁷² Aš paklausiau: “Ar įmanomas vidurys tarp jūsų, broliai? Ar yra kas nors, dėl ko–ko sutartumėte?”

⁷³ Na, jie net nepravėrė burnos, kadangi tai buvo aštrus klausimas. Jūs žinote, kaip buvo prieš penkiolika, dvidešimt metų, kai viena grupė tiesiog atsiplėšdavo nuo kitos, ir buvo labai didelė nesantaika.

⁷⁴ Taigi, aš pasakiau: “Gerai, broliai, štai ką ketinu daryti. Aš ketinu. . . Dievas niekuomet nesiuntė manęs krikštyti, šiaip ar taip. Jis siuntė mane melstis už Jo ligotus vaikus”. Pasakiau: “Taigi, aš melsiuosi už ligotus vaikus, o jūs, tarnautojai, patys krikštykite”, – pasakiau.

⁷⁵ Aš tariau: “Dabar noriu jus kai ko paklausti, taip, kad jūs suprasite”. Aš paklausiau: “Broli Nessai, ar jūs tikite, kad žmonės iš Jėzaus Vardo gavo Šventąją Dvasią, jei kalba kalbomis ir daro tą patį, ką ir jūs Dievo Asamblėjoje?”

Atsakė: “Žinoma”.

⁷⁶ Aš paklausiau: “Broli Scismai, ar jūs tikite, kad Dievo Asamblėjos turi Šventąją Dvasią, kai kalba kalbomis ir daro tą patį, ką ir jūs krikšto metu?”

Jis atsakė: “Žinoma, aš tikiu”.

⁷⁷ Aš pasakiau: “Taigi, Biblijoje pasakyta: ‘Dievas Šventąją Dvasią suteikia tiems, kurie Jam paklūsta’. Taigi, kurie jam pakluso? Kurie jam pakluso? Katrie iš jūsų Jam pakluso? Dievas jums abiems suteikė Šventąją Dvasią, suprantate”.

⁷⁸ Aš pasakiau: “Ar jūs galite pasakyti, Broli Scismai, kad Broliis Nessas negavo Šventosios Dvasios?”

Atsakė: “Ne”.

⁷⁹ Aš pasakiau: “O jūs ar pasakytumėte, kad Broliis Sciskas negavo Šventosios Dvasios?”

⁸⁰ “Ne”. Matote? Jie abudu tikėjo, kad kiekvienas turi Šventąją Dvasią.

⁸¹ Bet, jūs matote, čia nėra jokios prasmės, broliai. Nėra jokios prasmės. Ir aš girdejau, truputėlį vėliau. . .

Sugrįšiu prie šito po minutėlės.

⁸² Štai broliai suomiai, po to, kai išvykau iš Suomijos; kur Dievas buvo davęs, mano manymu, vieną puikiausių mūsų susirinkimų. Ten buvo prikeltas mažas miręs berniukas ir dar daug kita ko. Stokholme, Švedijoje, susitikau Lewį Pethrusą iš Filadelfijos bažnyčios, didį Dievo ir Filadelfijos bažnyčios vyrą. Broliis Gordonas Lindsayus, kuris buvo. . . manau. Nemanau, kad jis dabar priklausu, bet jis priklausė Dievo Asamblėjoms.

⁸³ O Dievo Asamblėjos yra vieni didžiausių mano rėmėjų, tarptautiniai. Ir Foursquare, kurie atsiplėšė nuo Dievo Asamblėjų, yra vieni didžiausių mano rėmėjų. Vienybiniškai, tarptautiniu planu, yra vieni didžiausių mano rėmėjų. Suprantate? Ir aš užėmiau tokią poziciją, palikdamas aštirus kampus, užėmiau tokią poziciją, kad neatsistočiau nei į vieną to ginčo pusę. Kol mes suprasime, kad esame broliai ir eisime išvien, tol mes—mes visi matysime tą patį tiesų tašką, į kurį einame, tokio veikimo motyvus ir tikslą.

⁸⁴ Ir jūs—jūs pirmiausia privalote ištirti savo motyvus ir tikslą. Pirma, išsiaiškinkite Dievo valią; o paskui nustatykite savo tikslą; toliau ištikrinkite savo motyvus ir pasižiūrėkite, ar tie jūsų motyvai teisingi. Pakui, kaip Jėzus sakė Morkaus 11:24: “Jei įsakysite šitam kalnui: ‘pasikelk’ ir savo širdyje nesuabejosite”. Bet jei abejojate savo širdyje, ar tokia Dievo valia, arba jūsų motyvai ar tikslas neteisingas, kaip jis pasikels? Bet kai žinote, kad jūsų motyvai teisingi ir tai yra Dievo valia, ir jūsų tikslas teisingas, jis turi pasikelti. Štai ir viskas, arba Dievas pasakė kažką ne taip.

⁸⁵ Būtent dėl tos priežasties, kai einu ant pakylės bažnyčiose, niekas negirdėjo manęs minint šių dalykų ant pakylės, tų ginčų. Aš tiesiog juos palieku. Suprantate, tai priklauso nuo jūsų. Suvokiate? Aš esu čia, kad padėčiau jums laimėti sielas Kristui per Dievišką dovaną, jūs matote. Suprantate? Nėra jokio skirtumo . . . Teikite savo krikštą. Bet paskui, kai ateina . . .

⁸⁶ Aišku, aš visaip buvau vadinamas. Buvau vadinamas, net nežinau kaip, visaip: nuo “įsikūnijusio Dievo sūnaus” iki “velnio”. Štai taip, visaip. Bet prie viso to, aš esu jūsų brolis, Dievo Karalystės pilietis; su jumis visais dirbantis Karalystei. Ir tai tiesa.

⁸⁷ Dabar aš, jei tai tinka, ir jūs manote, kad yra pakankamai laiko, norėčiau jums papasakoti, kaip mes tai svarstėme. Ar bus gerai, broliai, dar minutėlei? [Tarnautojai sako: “Tęskite. Žinoma”—Red.] Brolis, Brolis Nessas ir tie . . . Gerai. Ir tai galbūt truputėlį jums padės. Padės jums suprasti, šiek tiek.

⁸⁸ Aš čia užsirašiau keletą dalykų, ką prisiminiau. Paimta iš ten. Taigi, jie paklausė manęs, ką aš manau apie “trejybę”, ar tikiu, kad yra Dievo “trejybė”?

⁸⁹ Dabar, broliai, kai priartėjome prie šito, tikiuosi, kai baigsime, liksime tokiais pat broliais, kokiais buvome visą laiką. Gerai? Bet jaučiu, kad esu jums tai skolingas, nes jūsų žmonės ateina į mano susirinkimus ir aš, žinoma, nenorėčiau, kad kas nors išeitų suklaidintas.

⁹⁰ Ir visuomet sakydavau žmonėms, rašantiems man klausimus, nesusijusius su tuo, ką aš pamokslauju ant pakylės . . . Ir čia yra mano sekretorius, ir taip toliau. Jei jie klausia manęs: “Kaip dėl to arba kaip dėl šito?”

⁹¹ Aš sakau: “Klauskite savo pastoriaus, suprantate. Nes jeigu jis privedė jus iki Šventosios Dvasios gavimo, jis ir toliau jus ves, suprantate. Jūs, na, jūs klauskite savo pastoriaus”. Kadangi tokie nežymūs dalykai sukelia painiavą, todėl aš laikausi nuošaly, suprantate.

⁹² Taigi, apie mane buvo kalbama, kad aš kovoju su organizacijomis. Na, aš nekovoju. Aš manau, kad organizacijos – tai puiku, bet kai tavo organizacijos sistema iškrypsta, štai tuomet aš esu prieš. Suprantate? Nesvarbu ar tai vienybė, ar – ar trejybė, kas bebūtų, sistema; kai prieini iki to, tada tu . . . ir sakai: “Mes esame Dievo Asamblėjos”.

“Nagi, kas ten kitapus gatvės?”

⁹³ “O, tai mūsų broliai. Jie—jie pasivadinę Jungtiniais Sekmininkais”.

“Gerai, o kas gi ten?”

⁹⁴ “O, tai Foursquare broliai. O, mes esame puikūs broliai. Mes nuostabiai bendraujame vieni su kitais”.

“O, jūs visi tikite vienodai?”

“O taip, mes tikime”.

“Na, gerai, o kodėl jūs šitaip?”

⁹⁵ “Na, *šie* broliai krikštija *šitaip*. O *šitie* krikštija *šitaip*, veidu nuo savęs. O *šie* krikštija . . .”

⁹⁶ Kaip brolis ten, Pietų Afrikoje, susidūrė su tuo. Jie paklausė mane. Viena grupė krikštija tris kartus veidu į priekį. O kita krikštija tris kartus veidu atgal. Ir jie sakė . . . Aš pasakiau: “Iš kur jūs tai paėmėte?”

⁹⁷ Vienas pasakė: “Kai Jis mirė, Biblijoje pasakyta, kad Jis palinko į priekį”, – ir tarė, – “dėl to mes turime lenkti juos į priekį”.

⁹⁸ O aš pasakiau: “Gerai”, kitai grupei, “ką . . . O kaip dėl jūsų?”

Pasakė: “Ar jūs kada nors laidojate žmogų veidu žemyn?”

⁹⁹ Nagi, ir žinote, ką? Jie persiskyrė ir sudarė dvi grupes, dvi organizacijas. O, susimilkite, broliai! Kaip tik šito velniui ir reikia. Būtent to jam ir reikia. Taigi. Supraskite . . .

¹⁰⁰ Dabar, matote, tai ne Apaštalų Tikėjimo Misija vienoje pusėje ar—ar arba—arba Sekmininkų Asamblėjos kitoje. Taip nėra. Puikūs žmonės abejuose grupėse, kaip ir čia. Bet, jūs matote, tai yra sistema.

¹⁰¹ Tai lygiai kaip su katalikais, kaip dažnai sakydavau. Jei jis katalikas ir pasikliauna Kristumi, kad būtų išgelbėtas, tuomet jis išganytas. Aišku, kad tai tiesa. Jei jis pasikliauna bažnyčia, jis žuvęs. Ir bet kuris iš jūsų, brolių sekmininkų žinote, kad jeigu mes tikimės, kad sekmininkų bažnyčia išgelbės mus, tai “mes

labiausiai apgailėtini iš visų žmonių”, teisingai, nes mes pražuvę. Teisingai.

¹⁰² Bet jei mes pasitikime Jėzumi Kristumi, tuomet mes išganyti, “tavo tikėjimu”, (kas?) užbaigtas darbas. O šie prasiskverbiantys dalykėliai ir šampai nesudaro labai didelio skirtumo.

¹⁰³ Taigi, pasakiau Broliui Scismui... ir Broliui Nessui: “Atsakydamas į jūsų klausimą”, — tariau, — “na, aš nestosiu į kurio nors jūsų, broliai, pusę. Ir žinau, kad kol jūs ginčijatės, abu esate neteisūs. Suprantate? Nes aš jau geriau būsiu neteisus savo mokyme ir teisus širdyje, nei teisus mokyme ir neteisus širdyje”. Suprantate? Aš pasakiau: “Pagaliau, tai jūsų širdies būseną”.

¹⁰⁴ Ir aš įgyvendinau tai praktikoje, žinodamas štai ką: jei žmogus, nesvarbu ką jis daro ir kiek yra kitoks, ir ką sako apie mane; jei savo širdyje, ne iš pareigos, bet iš širdies aš negaliu mylėti to žmogaus taip pat, kaip myliu kažką kitą, tuomet aš žinau, kad čia kažkas ne taip, matote. Štai taip, nes tai yra—tai... nesvarbu, ar jis... .

¹⁰⁵ Ne taip seniai buvo atvykęs toks brolis, broliukas iš Kristaus Bažnyčios. Ir, o, jis atsistojo tenai ir pašakė: “Šitas yra velnias”. Matote? Jis pašakė: “Jis kalba nuo Šventosios Dvasios”. Jis pašakė: “Nėra tokio dalyko. Jie, na, tiktai dvylika apaštalų gavo Šventąją Dvasią. Ir—ir Dieviškas gydymas buvo duotas tik tiems dvylikai apaštalų”. Ir tęsė toliau apie pusvalandį.

¹⁰⁶ O aš pasakiau: “Minutėlę, broli. Manau, tu turėtum duoti man galimybę Tai apginti, gerai”. Aš tariau: “Tu sakei, kad kalbėjai ten, kur Biblija kalbėjo ir tylėjai, kur Ji tylėjo”.

Jis atsakė: “Mes taip darome”.

¹⁰⁷ Aš tariau: “Taigi, tu sakei, kad tik dvylika apaštalų gavo Šventąją Dvasią. Biblijoje pasakyta: ‘Aukštutiniame kambaryje buvo šimtas dvidešimt žmonių, kai nusileido Šventoji Dvasia, ir moterų’. Ar nepasakytumei man, tavo manymu, Paulius negavo Šventosios Dvasios? Jis gavo Ją gerokai vėliau, matai. O tu sakai, jog gydymo dovana buvo duota tik dvylikai apaštalų. O Steponas atėjo po kelių dienų, ir jis nebuvo vienas iš dvylikos. Jis netgi nebuvo pamokslininkas. Jis buvo diakonas, nuėjo į Samariją ir išvarinėjo velnius”. Aš tariau: “O, broli!” Ten buvo spengianti tylą, jam teko susitaikyti su tuo.

¹⁰⁸ O paskui, kai viskas buvo baigta, “Bet”, — pasakiau, — “aš atleidžiu tau, kad pavadinai mane velniu, nes žinau, kad to nenorėjai”.

¹⁰⁹ Ir tuomet pabaigęs jis priėjo. Jis pašakė: “Tegaliu pasakyti vieną dalyką. Jumyse Kristaus Dvasia”.

¹¹⁰ Aš tariau: “Taigi, broli, kurio gi aš: velnio ar Kristaus?” Matote? Matote?

111 Bet sakau jums, matote, nes tas žmogus galėjo pasakyti, kad aš jį myliu; nesvarbu, kad jis prieštaravo, stipriai prieštaravo ir vainojo. Jis . . .

112 Aš esu medžiotojas ir visą gyvenimą su laukiniais žvėrimis. Žmonės sakydavo: “Kaip . . .” Tą kartą, kai turėjau užmušti tą lokį peiliu, suprantate. Paklausė: “Ar tu jo neišsigandai?”

113 Aš atsakiau: “Ne. Jei aš būčiau jo išsigandęs, jis būtų mane užmušęs, suprantate”.

114 Bet, suprantate, tu negali—tu negali jų apgauti. Jie žino ar tu jų bijai, ar ne. Tu išsigąsi arklio, ir stebėk, ką arklys darys: jis sutryps tave. Suprantate? Todėl, jei tu bijai . . . Tu negali apgauti. Tu iš tiesų turi tai turėti.

Štai taip yra ir su šėtonu.

115 Štai taip yra tarp žmonių. Tu turi mylėti žmones. Tu negali jų paprasčiausiai apgauti. Tu turi tai turėti arba tavo spalva kur nors atsidengs, taigi. Štai taip. Tu išties turi mylėti žmones, o jie žino, kad tu juos myli. Matote, tame kažkas yra.

116 Toks žmogus paskambino mano žmonai prieš keletą dienų ir paklausė: “Ar yra Brolis Branhamas?”

Atsakė: “Ne”.

117 Tarė: “Na, turiu pasakyti vieną dalyką. Aš nesutikau su juo teologijoje, bet sakau, kad jis yra Kristaus tarnas”.

118 Na, o paskui, prieš man išvykstant, jis atsiuntė man laišką, jis rašė: “Aš atvyksiu, kai tik jūs grįšite. Aš trokštu to Šventosios Dvasios krikšto, apie kurį jūs kalbėjote”.

119 Taigi, matote, jeigu jūs būtumėte turėję . . . Jei aš būčiau turėjęs tokį nusistatymą, sakydamas: “Nagi, jums tai nieko nereiškia. Iš jūsų senos denominacijos nieko gera, ir—ir iš jūsų visų, Kristaus Bažnyčios žmonių, nieko gera. Iš jūsų nieko gera. Jūs, jūs esate velniai”. Aš niekuomet nebūčiau laimėjęs to žmogaus. Ir jeigu būčiau pasakęs, kad myliu jį, o to nebūtų buvę mano širdyje, jis būtų supratęs. Štai ir viskas. Tai turi būti tavo širdyje.

120 Ir tai vyksta vakarais, kai aš išeinu ant tos pakylos, atpažinime, suprantate. Aš negalvoju apie tai. Aš tik nevalgau nuo pietų; pasninkauju ir meldžiuosi kambaryje. Kadangi Jis pažadėjo man, kad tai darys. Ir todėl aš einu be jokio abejonės šešėlio, nes Jis pažadėjo, kad tai darys. Todėl, suprantate, mano . . . Aš žinau, kad mano motyvai (kokie?), mano tikslas (koks?) — kad plėstųsi Dievo Karalystė.

121 Jei žmogus eina *šiuo* keliu, *anuo* keliu, kad ir į kokią bažnyčią vaikšto; man nesvarbu, jei tik jis ateina prie Kristaus. Ir tai yra mano širdy. Suprantate? Ir nesvarbu, ar mes einame ir prisijungiamo prie Kristaus Bažnyčios, viskas tvarkoj. Tai puiku.

Jeį jis. . . Prie kokios bažnyčios jis prisijungia, man nesvarbu. Bet jei aš laimėjau jo sielą Kristui — tai svarbiausia.

¹²² Taigi, aš tariau: “Broli Nessai, ne išsiskirti. . .” Na, aš ketinu. . . Ar galiu pasinaudoti *šituo*, broli? [Broliis sako: “Žinoma”—Red.] Aš pasakiau: “Noriu pasakyti ir paaiškinti”. Ir šituo galėčiau pasakyti jums, broliai. Na, nesiremkite tuo savo bendruomenėse. Jei jūs panorėsite ir padarysite man paslaugą, tiesiog—tiesiog—tiesiog leiskite man būti jūsų broliu, gerai. O aš, jei—jei aš neteisus, tuomet atleiskite man. Bet aš noriu paaiškinti jums, abejoms čia ši rytą esančioms grupėms, vienybininkams ir Asamblėjoms, taip pat ir tikintiems trejybe.

¹²³ Dabar noriu štai ką pareikšti. Noriu pasakyti, jog mano manymu abi pusės klysta, pakol ginčijasi tarpusavyje, kadangi jų motyvai yra klaidingi. O tol, kol jūsų motyvai klaidingi; nesvarbu, koks yra tikslas, bet jūsų motyvai tam tikslui yra klaidingi, tai niekuomet nesuveiks. [Broliis Branhamas keturis kartus beldžia į katedrą—Red.] Teisingai.

¹²⁴ Na, o kai kurie žmonės sakė: “Broli Branhamai, jūs esate iš Tiktai Jėzus”. Noriu pasakyti, kad tai klaida. Aš nesu iš Tiktai Jėzus.

¹²⁵ Kažkas sako: “Broli Branhamai, ar jūs trejybininkas?” Ne, pone. Aš ne trejybininkas. Aš esu Krikščionis. Suprantate? Aš—aš—aš ne. . . Žodis “trejybininkas” netgi nepaminėtas Biblijoje, žodis “trejybė”. Ir aš netikiu, kad yra trys atskiri Dievai.

¹²⁶ Aš tikiu, kad yra vienas Dievas trejose funkcijose; Tėvas, Sūnus, Šventoji Dvasia. Būtent todėli mums buvo pavesta krikštyti Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios Vardu. Aš tikiu, kad tai Dievas nusileidžia, nužengia.

¹²⁷ Taigi, Dievas, kai Jis pirmąkart pasirodė žmogui, Jis buvo Ugnies Stulpo pavidalu. Jūs tuo tikite, ar ne? . . . Bet kuris Biblijos skaitytojas žino, kad Ugnies Stulpas, buvęs dykumoje, buvo Logos, kad tai buvo Sandoros Angelas, kuris buvo Kristus.

¹²⁸ Nes Jis pasakė. . . ? . . . Manau, kad tai yra švento Jono 6, Jis pasakė: “Pirmiau, negu buvo Abraomas”, — pasakė, — “AŠ ESU”. Jis buvo “AŠ ESU”.

¹²⁹ Taigi, tai buvo Dievas, šventas; netgi jei žmogus būtų prisilietęs prie kalno, būtų turėjęs žūti, matote. Štai kaip. Taigi, tas pats Dievas stengėsi sugrižti į Savo kūrinį, kurį Jis buvo sukūręs. Na, Jis negalėjo prieiti prie jų, nes jie buvo nuodėmingi, o ožių ir avių kraujas nepašalina nuodėmės. Mes tai žinome. Jis tik dengė nuodėmę.

¹³⁰ Na, bet paskui tas pats Dievas, kuris buvo Ugnies Stulpu, Jis tapo kūnu per Savo Sūnų ir gyveno kūne, vadinamame Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Biblijoje pasakyta: “Jame kūniškai gyvena visa Dievybės pilnatvė”. Ir Jėzus pasakė. . . Taip, Pirmame Timotiejaus 3:16: “Ir neginčijamai yra didelė dievotumo

paslaptis”. Ir jeigu jie vadino ja didele, tai kaipgi mes vadinsime, nagi? “Didelė yra Dievo paslaptis: Dievas buvo apreikštas kūne, matomas angelų ir paimtas į Slovę”, ir taip toliau. Na, o švento Jono 14 Jis pasakė Tomui: “Kas matė mane, matė Tėvą. Ir kodėl sakai: ‘Parodyk mums Tėvą?’” Biblijoje pasakyta, kad: “Dievas buvo Kristuje, taikydamas pasaulį su Savimi”.

¹³¹ Taigi, Dievas negali būti trys žmonės, trys Dievai. Nei Jėzus negali būti Savo Paties Tėvu, viename. Suprantate? Taigi, jūs matote, abu neteisingi iš esmės.

¹³² Taigi, o dabar, jei tik atkreipsite dėmesį, nėra vietos. . . Jei turime tris Dievus, tai esame stabmeldžiai. Na, mes tai žinome.

¹³³ Kaip kartą žydas man pasakė, kai mes kalbėjomės, paklausė: “Kuris iš jų yra jūsų Dievas? Kuris yra jūsų Dievas; Tėvas, Sūnus ar Šventoji Dvasia? Kuris yra jūsų?”

O aš atsakiau: “Na, čia ne trys Dievai”.

¹³⁴ Jis tarė: “Jūs negalite padalinti—padalinti Dievą į tris dalis ir pateikti Jį žydui”.

Aš pasakiau: “Ne, pone”. Aš pasakiau. . .

¹³⁵ Kai Johnas Rhynas buvo išgydytas nuo aklumo tenai, Fort Wayne, žinote; o šis rabinas Mishawa-. . . ar Fort. . . Benton Harboras. Jis pasakė: “Jūs negalite Dievą padalinti į jokias tris dalis ir pateikti Jį žydui”.

¹³⁶ Aš pasakiau: “Žinoma ne. Aš to nedarau”. Pasakiau: “Rabine, ar jums nebūtų sunku patikėti pranašais?”

Jis atsakė: “Ne”.

¹³⁷ Aš paklausiau: “Apie ką jis kalbėjo Izaijo 9:6: ‘Kūdikis mums gimė, Sūnus mums duotas, bus vadinamas Patarėju, Galinguoju Dievu, Ramybės Kunigaikščiu?’”

Jis pasakė: “Tai buvo Mesijas”.

Aš tariau: “Tuomet, rabine, koks bus Mesijo su Dievu santykis?”

Jis pasakė: “Jis bus Dievas”.

¹³⁸ “Taip ir aš galvoju”. Matote? Taigi, matote, kaip tik taip. Štai kas Jis. Ir todėl aš pasakiau: “Dabar pasakykite man, kur Jėzui nepavyko tiksliai išpildyti to, ką pranašas apie Jį pasakė”. Ir jis pradėjo raudoti, vaikščioti aplinkui. Aš tariau: “Dėl Šito Johnas Rhynas praregėjo”. Matote?

Ir jis tarė: “Toli šaukia, kad Dievas turėtų kokį sūnų!”

¹³⁹ Aš pasakiau: “Didis Jehova apgaubė moterį, kaip pranašas apie Jį sakė, ir sukūrė Kraujo ląstelę. Ir per tą Kraujo ląstelę išaugo Kristaus kūnas.

¹⁴⁰ “Pažvelkite į Senąjį Testamentą, rabine”, — tariau, — “kai žmogus eidavo aukoti, jis imdavo avinėlį. Jis žinojo, kad sulaužė Dievo įsakymus, todėl imdavo avinėlį. Jis išpažindavo savo

nuodėmes, o tas avinėlis būdavo užmušamas. Kol . . . jo rankos būdavo ant avinėlio; jis išpažindavo žinąs, jog turi mirti už savo nuodėmę, bet tas avinėlis užimdavo jo vietą. Kraujo laštelė būdavo pažeidžiama; ir jis laikydavo savo rankose tą mažą avinėlį, kol jo gyvybė išeidavo iš jo, kol jis sustingdavo. Tuomet kunigas, žinoma, šlakstydavo kraują į ugnį—į ugnį, ant teismo varinio aukuro”.

141 Tuomet aš tariau: “Tada tas žmogus išeidavo iš ten žinodamas, kad avinėlis buvo vietoje jo, bet jis išeidavo su tuo pačiu troškimu kaip ir įeidavo, suprantate, nes tai negalėjo pašalinti nuodėmės. Matote? Bet tada, šiuo atveju, ‘Aukotojas, vieną kart apvalytas, daugiau nebejaučia sąžinėje nuodėmių’. Tada, tuomet, buvo aukojama kasmet. Bet”, — tariau, — “dabar yra tas laikas, kai ‘aukotojas, kartą apvalytas, daugiau nebejaučia sąžinėje nuodėmių’. Kadangi . . .

142 Žiūrėkite, rabine. Hemoglobine, ta menka gyvybė prasideda laštelėje, kuri ateina iš vyriškos lyties į moteriškąją. O ši duoda kiaušinėlių; višta gali padėti kiaušini, bet jeigu ji nebuvo su vyriškos lyties paukščiu, jis niekada neišsiperės”.

143 Aš pasakiau: “Tuomet didis Dievas, užpildęs visą laiką ir erdvę, nusileido į mažytį pradmenį moters išsčiose”. O paskui aš tariau: “Kai šiandien mes esame išgelbėti . . . Jėzus nebuvo nei žydas, nei pagonis, nes tas kiaušinėlis pradėjo tik kūną. Kraujuje buvo Gyvybė. Todėl mes—mes esame . . . Biblijoje pasakyta: ‘Mes išgelbėti per Dievo Kraują’. Suprantate, Jis nebuvo nei žydas, nei pagonis; Jis buvo Dievas. Todėl, kai mes ateiname prie altoriaus ir uždėdame savo rankas, per tikėjimą, ant Jo galvos, ir jaučiame kankinimąsi ir agoniją Kalvarijoje, ir išpažįstame savo nuodėmes, kad mes neteisūs, o Jis numirė vietoj mūsų!

144 “Tuomet, suprantate”, — aš tariau, — “to avinėlio kraujas negalėjo grįžti ant šito, kraujas, kuris . . . Laštelė buvo pažeista, ir gyvybė, kuri išėjo, pažeidus tą avinėlio kraujo laštelę, negalėjo sugrįžti aukotojui, nes tai buvo gyvulio gyvybė, o ji nesutapo su žmogiškąja gyvybe.

145 Bet tuokart, kai ta Kraujo laštelė buvo pažeista, tai nebuvo tiktai žmogus. Tai Dievo Gyvybė buvo paleista. Ir kai garbintojas uždėdavo savo rankas per tikėjimą ant Dievo Sūnaus ir išpažįdavo savo nuodėmes; ne kokio nors žmogaus gyvybė, bet į tą žmogų sugrįžta Dievo Gyvybė, kuri yra Amžinasis Gyvenimas. Žodis *Zoe* verčiamas: Paties Dievo ‘Gyvybė’. O Jis pasakė, kad duos mums *Zoe*, Amžinąjį Gyvenimą, ir dabar mes esame Dievo sūnūs ir dukterys. Štai kur jūs”.

146 Aš tariau: “Nagi, kas tai yra? Tai — Dievas, nusileidžiantis”. Pirmą kartą Jis atėjo; ‘joks žmogus negalėjo prisiliesti Jo’, nes žmogus nusidėjo. Paskui Jis nusileido kūne, ‘kad susipažintų su nuodėme . . . pasiimtą nuodėmę’. Matote, Jis, vienintelis dalykas,

ką Dievas galėjo padaryti, kad būtų teisingas, – padaryti tai šitokiu būdu”.

¹⁴⁷ Pavyzdžiui, kas būtų, jei ši rytą turėčiau jurisdikciją šiai auditorijai kaip Dievas žmogiškajai rasei, ir pasakyčiau: “Pirmas žmogus, pažvelgęs į tą stulpą, mirs”, ir Tommis Hicksas pažvelgtų į jį? Dabar, pavyzdžiui, paimčiau Carl-... “Broli Carlsonai, tu mirsi už jį”. Tai nebūtų teisinga. Aš pasakyčiau: “Leo, tu esi mano sekretorius; tu mirsi už jį”. Tai nebūtų teisinga. “Billi Paulai, mano sūnau, tu mirsi už jį”. Tai neteisinga. Vienintelis būdas man būti teisingu – pačiam užimti jo vietą.

¹⁴⁸ Dievas taip ir padarė. Jis, Dievas, yra Dvasia. Ir Jis sukūrė... Jis, Jis pakeitė Savo formą. Mažo Jehovos įsivaizdavimas turėtų stulbinti žmones. Jis galėjo ateiti kaip suaugęs žmogus, tačiau Jis atėjo į edžias, šalia mėšlo krūvos. Mažasis Jehova, verkiantis kaip kūdikis. Mažasis Jehova, žaidžiantis kaip berniukas. Mažasis Jehova, dailidė, kaip darbo žmogus. Mažasis Jehova, paauglys. Jehova, pakibęs tarp dangaus ir žemės, patyręs girtų seilių spjūvius ir kareivių apspjaudytu veidu. Jehova, mirštantis už Savo vaikus. Jehova, mirštantis, kad atpirktų; ne kas kitas, bet Pats Dievas! Matote, Dievas, tokia buvo Jo funkcija. Kodėl? Jis stengiasi grįžti į žmogaus širdį.

¹⁴⁹ Na, mes negalime prisiliesti Jo, *Tenai*. Čia mes pajautėme Jį savo rankomis. Dabar, ką Jis padarė, paaukodamas tą kūną? Jis tapo Jehova *mumyse*. Mes esame Jo dalys. Sekminių Dieną Pats Ugnies Stulpas susprogo ir Ugnies liežuviai nusileido ant kiekvieno, parodydami, kad Dievas išskirstė Save Savo Bažnyčioje.

¹⁵⁰ Tuomet, broliai, jei tik mes galėtume susiburti ir nešti Tai kartu! Tuomet Jėhovą mes turime pilnumoje, kai einame kartu. Bet kaip mes galime, kai *šis* kalba kalbomis ir gauna krikštą, *šis*; o paskui laiko *šią* Ugnies liepsnelę štai čia, *šitas* irgi? Sudėkime Tai kartu.

¹⁵¹ Kai Dievas nusileido Sekminių Dieną, Biblijoje pasakyta: “Ugnies liežuviai nusileido ant kiekvieno iš jų”. Ir jie... “Liežuviai tarsi Ugnis”, liepsnelės. Tai buvo Ugnies Stulpas, išskirstantis Save ir dalijantis Save žmonėms, kad mes taptume broliais. “Tą dieną jūs suprasite, kad Aš esu Tėve, ir Tėvas Manyje; Aš Savyje, o jūs Manyje”. Ir mes, mes esame viena. Mes esame viena, ne susikirstę.

¹⁵² Taigi, Jehova Dievas, štai *Ten*, negalėjo liestis žmogiškosios rasės dėl Savo Paties šventumo įstatymo; Jehova Dievas tapo nuodėme dėl mūsų ir sumokėjo kainą; kad tas pats Jehova Dievas galėtų ateiti ir gyventi *mumyse*. Dievas *virš* mūsų; Dievas *su* mumis; Dievas *mumyse*. Ne trys Dievai; vienas Dievas! Profesoriai eina iš proto, stengdamiesi Tai perprasti. Tai yra – tai yra apreiškimas. Tai turi būti apreiškta tau.

153 Na, na, kai prieinama iki krikšto, na, daugelis žmonių. . . Taigi, jūs turite tai daryti, broliai. Arba, panašiai kaip sakiau Broliui Scismui ir Broliui Nessui, kad jei jūs. . . Kilo ginčas. Ir bet kas, daugelis mokytojų žmonių, esančių čia, sugeba daugiau nei aš; bet aš daug studijavau tuo klausimu. Ir perskaičiau Tėvus iki Nikejos, Nikėjos Pasitarimą, visus istorikus ir taip toliau.

154 Tas klausimas iškilo Nikėjos Pasitarime. Abi pusės išėjo sėti; kai katalikų bažnyčia užėmė kraštutinę trejybės poziciją, tai kiti metėsi į unitarizmą, ir abi pusės pasitraukė. Visiškai teisingai, nes įsikišo žmogus.

155 Jūs turite leisti Dievui tai padaryti ir mums nereikia stengtis tai perprasti. Būkime broliais. Tiesiog eikime toliau ir leiskime Dievui daryti tai, ką Jis ketina daryti. Jeigu Jis begalinis ir žino viską, ir numatė pabaigą nuo pradžios, kaip mes galime ką nors su tuo daryti? Tiesiog judėkime toliau. Šitoks yra kelias. Eikite koja į koja, kaip praeitą vakarą sakiau mūsų didžiajam Jozuei.

156 Dabar pažvelkite, jei yra trys Dievai. . . Aš tik noriu jums parodyti, kaip tai juokinga. Jei yra trys Dievai, tuomet Jėzus buvo Savo Paties Tė. . . Jėzus negalėjo būti Savo Paties Tėvu, būdamas viena. Ir, jei būtų trys, Jo gimimas nebūtų buvęs skaištus. Taigi, kiek. . . [Brolis Branhamas iliustruoja trimis daiktais—Red.] Sakysim, *šis* yra Dievas Tėvas; o *šis* yra Dievas Sūnus; ir *šis* yra Dievas Šventoji Dvasia.

157 Dabar jūs, esantys čia skirtingi broliai, paklauskite minutėlę ir pamatysite, ką aš stengiuosi pasakyti. Meldžiu, kad Dievas leistų jums tai pamatyti. Taigi, žiūrėkite, jūs abeji tikite tuo pačiu, bet velnias atsistojo tarp jūsų ir išskirstė dėl šito. Tai visai tas pats dalykas ir aš įrodysiu jums tai su Dievo ir Dievo Biblijos pagalba. Jei tai ne Biblija, tuomet nepriimkite to. Teisingai.

158 Bet dabar žiūrėkite. [Brolis Branhamas iliustruoja trimis daiktais—Red.] *Šis* yra (kas?) Dievas Tėvas; *šis* yra Dievas Sūnus; *šis* yra Dievas Šventoji Dvasia. Gerai, dabar suštokime minutėlei, išdėstę tuos tris; Dievas Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia.

159 O, aš—aš nebeturiu tam laiko. Aš. . . [Broliai sako: “Tęskite! Tęskite!”—Red.] Bet, matote, gerai, aš paskubėsiu kiek įmanoma. Atleiskite man, mano broliai, bet aš—aš—aš niekuomet nebuvau jums kalbėjęs, ir aš—aš noriu tai padaryti.

160 Taigi, žiūrėkite; Dievas Tėvas, Sūnus, Šventoji Dvasia. Na, Kas buvo Jėzaus Kristaus Tėvas? Dievas buvo Jėzaus Kristaus Tėvas. Mes visi tuo tikime. Teisingai? [Kongregacija sako: “Amen”—Red.] Gerai.

161 Dabar paimsime Mato 28:19, kur Jėzus pasakė: “Todėl eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios Vardu”. Po dešimties dienų Petras pasakė: “Atgailaukite ir krikštykitės Viešpaties

Jėzaus Kristaus Vardu”. Kažkur slypi atviras prieštaravimas. Dabar ne . . . tai yra . . .

¹⁶² Kiekvienas liudijo, ir visa kita. Štai. Štai mano tikėjimas, aš tiesiog stengiuosi, broliai, iš visų jėgų. Aš nekalbu to iš katedrų; tai jūsų kompetencijoje. Bet aš noriu jums parodyti, ką matau abejose pusėse, tuo būdu Šventoji Dvasia apreiškia tai jums, suprantate.

¹⁶³ Taigi, Mato 28:19, ir jei—jei Mato 28:19 prieštarauja Darbams 2:38, tuomet Biblijoje yra prieštaravimas, ir Ji neverta popieriaus, ant kurio parašyta.

¹⁶⁴ Dabar, jei jūs pastebėsite, Mato 16–tame skyriuje Jėzus davė Petruui apreiškimą, ir davė jam raktus.

¹⁶⁵ Taigi, atminkite, Biblija neapreiškiamą per kažkokią žmogaus sukurtą schemą. Ne. Tai apreiškimas.

¹⁶⁶ Tai buvo apreiškimas, nuo pradžių. Kodėl Abelis aukojo Dievui geresnę auką negu Kainas? “Jam buvo apreikšta”, kad ne persikai ir obuoliai, ir apelsinai, ir obuoliai. Jei obuoliai priverstų moteris suvokti, kad jos yra nuogos, tuomet geriau, broli, praeikime pro tuos obuolius. Ar taip nemanote? Na, tai, tai skamba šventvagiškai, aš nenorėjau taip išsireikšti. Tačiau tai buvo ne obuoliai. Ne, pone. Na, o jei buvo taip, tuomet “Abeliui buvo apreikšta”, kad jame jo tėvo kraujas. Todėl jis paaukojo kraują, nes tai buvo apreiškimas. Viskas pastatyta ant to.

¹⁶⁷ Dabar pažvelkite, štai senas nemokytas žvejys, nepakanka išsilavinimo net . . . Biblijoje pasakyta, kad jis buvo nemokytas ir neišsilavinęs. Bet jis stovėjo tenai, o Jėzus jo paklausė: “Kuo žmonės Mane, žmogaus Sūnų laiko?”

¹⁶⁸ “Vieni sakė, kad Tu—Tu ‘Mozė’. Jie sako, kad Tu ‘Mozė’. Kuo jie . . . jie laiko, ir vieni pasakė, kad Tu esi Jeremijas ar kuris pranašų, *šitas, tas ar anas*”.

¹⁶⁹ Jis pasakė: “Ne tai svarbu. Aš klausiau *jūsų*. Kuo jūs Mane laikote?”

¹⁷⁰ Ir Petras išėjęs į priekį pasakė: “Tu esi Dievo Sūnus”.

¹⁷¹ O Jis atsakė: “Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau”. Dabar sekite. “Ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet Mano Tėvas, kuris yra Danguje”. Matote?

¹⁷² Taigi, dabar sekite, katalikų bažnyčia sako, kad Jis pastatė Bažnyčią ant Petro. Tai neteisybė.

¹⁷³ Protestantų bažnyčia sako, kad Jis pastatė ją ant Savęs. Bet dabar sekite ir išsiaiškinkite, žiūrėkite ar taip yra.

¹⁷⁴ Jis pastatė ją ant dvasinio apreiškimo Kas Jis yra, suprantate, nes Jis pasakė: “Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau. Ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė. Aš tau sakau: tu esi Simonas; ant šios uolos” (kokios uolos? apreiškimo) “Aš

pastatysiu Savo Bažnyčią, ir pragaro vartai Jos nenugalės”. [Brolis Branhamas beldžia į katedrą tris kartus—Red.]

175 Tuomet, kai Petras buvo tenai, kaip citavome Mato 28, ir apsisukęs, po dešimties dienų, turėdamas tą apreiškimą, krikštijo “Viešpaties Jėzaus Kristaus” Vardu. Kodėl jis taip padarė? Su Dievo apreiškimu; ir turėjo Karalystės raktus, broli.

176 Dabar galiu jus truputėlį užgauti, vienus jūsų, bet sustoju tik minutėlei. Biblijoje nėra nei vienos vietos, kur koks nors žmogus būtų buvęs pakrikštytas “Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios” Vardu. Raštuose nėra nei vienos vietos. O jei yra, tai parodykite ją. Ir jeigu ją rasite kur nors bažnytinėje istorijoje, prieš susiformuojant katalikų bažnyčiai, norėčiau, kad parodytumėte. Nėra tokios vietos, taigi, ir tai tiesa.

Bet dabar truputėlį palaukite, vienybininkai, tik sekundėlę.

177 Taigi, nėra tokios vietos, kur. . . Jei kas nors gali parodyti man nors vieną Rašto ištrauką, kur Biblijoje vyko “Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios” ceremonija, jūs privalote ateiti ir pasakyti man, kur kas nors buvo šitaip pakrikštytas.

178 Kai kurie iš jų sako: “Gerai, aš priimsiu tai, ką sakė Jėzus, o ne Petras”. Jeigu jie prieštaravo vienas kitam, tai ką mes darysime? Jei ne Dievas visame tame, tai kuri Biblijos dalis teisinga?

179 Viskas turi sutapti ir susijungti, vien tik Dievo apreiškimas. Mūsų mokyklos to niekuomet neišmokys. Tai apreiškimas, jūs privalote Tai pamatyti.

180 Taigi, jei tie du vyrai prieštaravo vienas kitam, tuomet kokią Bibliją mes skaitome? Kaip man žinoti, teisinga ar ne yra Jono 14? Kaip man žinoti, teisinga ar ne Jono 3? Kaip, kaip, kaip man sužinoti? Matote?

181 Vienintelis būdas man turėti tikėjimą Dievu — žinoti, kad Biblija yra teisinga ir tikėti, kad Ji yra teisinga, ir pilnai likti su Ja. Nors aš nesuprantu Jos, aš vis tiek kreipiuosi į Ją.

182 Bet kai iškyla šie prieštaravimai, tuomet aš stoju prieš Dievą, kad išsiaiškčiau. Ir tas pats Angelas, kuris sutinka mane susirinkime, ir vakare, yra Tas, Kuris mokė mane To. Suprantate? Dabar žiūrėkite, ar tai yra, kaip yra dabar.

183 Taigi, Mato 28:19, dabar truputėlį pasekime. O dabar paimsiu Darbų 2:38, kaip tik čia, kur Petras pasakė: “Viešpats Jėzus Kristus”. O Matas pasakė: “Tėvas, Sūnus, Šventoji Dvasia”.

184 Dabar klausykite, Jis pasakė: “Krikštykite juos. . .” Ne “Tėvo vardu, Sūnaus vardu, Šventosios Dvasios vardu”. Jis niekuomet taip nesakė. Nėra “vardu. . . vardu. . . vardu”.

185 Jis niekuomet nesakė: “Krikštykite juos Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios *vardais*”, nes tai netgi neprotinga.

186 Jis pasakė: “Krikštykite juos Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios Vardu (V-a-r-d-u)”. Teisingai? [Kongregacija sako: “Amen”—Red.] “. . .Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios”, jungtis: “ir . . .ir . . .ir”.

187 Ne “vardai”. Ne “Tėvo vardu, Sūnaus vardu, Šventosios Dvasios vardu”. Ne “Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios *vardais*”. Bet “Vardu”, V-a-r-d-u, vienaskaita, “Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios”. Taigi, katras yra teisingas krikštijimo vardas? Yra vienas Vardas. Kuris? Ar “Tėvas” teisingas vardas, ar “Sūnus” teisingas vardas, ar “Šventoji Dvasia” teisingas vardas?

188 “Vardas” yra, kur nors. Teisingai? [Kongregacija: “Amen”—Red.] Gerai, tuomet noriu jūsų kai ko paklausti. Jei “Vardas”, na, jei Jėzus pasakė: “krikštykite juos Vardu Tėvo, Sūnaus ir Dvasios . . .” Kas tiki, kad Jėzus taip pasakė? [“Amen”.] Tai Raštai. Tai Mato 28:19: “Vardu Tėvo, Sūnaus . . .”

189 [Atitraukiamas Brolio Branhamo dėmesys—Red.] Yra kažkas, ko mes . . .Ne, tai yra, aš manau . . .Gerai, pone. [Brolis sako: “Atsiprašau, Broli Branhamai?”] Taip. [“Norėčiau pakeisti šią juosta, nenoriu, kad tai būtų praleista”.] Gerai. [Tuščia vieta juostoje.]

190 Taigi, “Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios Vardu”. Dabar paklauskite, broliai. Nėra tokio dalyko kaip “Tėvo” vardas, kadangi *Tėvas* nėra vardas. Tai titulas. Nėra tokio dalyko kaip “Sūnaus” vardas, nes *Sūnus* yra titulas. Nėra tokio dalyko kaip “Šventosios Dvasios” vardas. Tai — kuo Jis yra.

191 Viena rytą kalbėjau tai tarnautojų pusryčių metu, ir viena moteris . . .Netvarka, žinoma, kai kas nors pertraukia, ar panašiai. Ji pasakė: “Palaukite minutėlę! Atleiskite!” Pasakė: “Šventoji Dvasia yra vardas”.

192 Aš pasakiau: “Tai — kuo Ji yra. Aš esu žmogus, bet ‘Žmogus’ nėra mano vardas”.

193 Tai yra Šventoji Dvasia. Tai nėra vardas. Tai — kuo Ji yra. Tai yra daiktavardis, žinoma, bet ne . . .Tai—tai . . .Tai ne vardas.

194 Taigi, jei Jis pasakė: “Krikštykite juos Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios Vardu”, o nei Tėvas, Sūnus ar Šventoji Dvasia nėra vardas, tuomet koks yra Vardas? Mums reikia išsiaiškinti.

195 Dabar mes galime viską suprasti vienoje vietoje, jei tik jūs seksite ir—ir—ir paaukosite truputį laiko, ar paskirsite truputį laiko, norėjau pasakyti. Dabar atkreipkite dėmesį į Mato 28:19. Na, aš nesakau, kad . . .

196 Kai kas iš seserų ir brolių galbūt jau tai ir padarėte. Galbūt kurią dieną atsivertėte knygele, pažvelgėte į galą, ir tarėte: “Jonas su Marija ir toliau laimingai gyveno”. Gerai, kas tie Jonas ir Marija? Kokie, kas tokie Jonas ir Marija, kurie ir toliau

laimingai gyveno? Vienintelis kelias jums sužinoti, kas tokie Jonas ir Marija; jei tai jums galvosūkis, grįžkite ir perskaitykite knygą. Teisingai? [Kongregacija sako: “Amen”—Red.] Grįžkite į pradžią, perskaitykite ją, ir ji pasakys, kas tie Jonas ir Marija.

¹⁹⁷ Nagi, jei Jėzus pasakė, Jėzus Kristus Dievo Sūnus, pasakė: “Todėl eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios Vardu”, o nei *Tėvas*, *Sūnus* ar *Šventoji Dvasia* nėra vardas. Tuomet, jei tai galvosūkis, mums geriau grįžti į Knygos pradžią.

¹⁹⁸ Dabar atsiverskime 1-mą Mato skyrių, pradėsime ten, kur pateikiama genealogija, iki 18-tos eilutės.

¹⁹⁹ Dabar sekite, stebėkite, tik minutėlę. [Brolis Branhamas iliustruoja trimis daiktais—Red.] *Šis* yra Tėvas, dešinėje pusėje; *šis* viduryje yra Sūnus; o *šis* yra Šventoji Dvasia. Taigi, *šis* yra Jėzaus Kristaus Tėvas. Teisingai? [Kongregacija sako: “Amen”.] Dievas yra Jėzaus Kristaus Tėvas. Mes visi tuo tikime? [“Amen”.] Gerai.

²⁰⁰ Dabar, Mato 1:18 pasakyta:

Jėzaus Kristaus gimimas buvo toksai: kai . . . jo motina Marija buvo susižadėjusi su Juozapu, prieš jai . . . jiems pradedant kartu gyventi, ji tapo nėščia iš . . .

²⁰¹ [Brolis Branhamas daro pauzę. Kongregacija: “Šventosios Dvasios.”] Aš maniau, kad Dievas buvo Jo Tėvas. [Brolis Branhamas daro pauzę—Red.]

Ji pagimdys sūnų, . . . jie duos jam vardą JĖZUS: . . .

Jos vyras Juozapas, būdamas teisus, . . . nenorėdamas daryti jai nešlovės, sumanė ją tylomis atleisti.

Tuo būdu, kai jis nusprendė taip padaryti, sapne jam pasirodė Viešpaties angelas ir tarė: “Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok parsivesti į namus savo žmonos Marijos, nes jos vaisius yra iš . . .”

²⁰² [Brolis Branhamas daro pauzę. Kongregacija: “Šventosios Dvasios.”] Aš maniau, kad Dievas buvo Jo Tėvas. Na, tai Jis turėjo du tėvus, broliai? [“Ne”—Red.] Jis negalėjo turėti. Jei turėjo, tuomet Jis buvo nesantuokinis vaikas, kokia tada ta mūsų religija? Jūs turite sutikti, kad Dievas Tėvas ir Šventoji Dvasia yra ta pati Dvasia. Žinoma, Ji. Žinoma, Ji ta pati Dvasia. Taigi, mes supratome, matome tai.

Ji pagimdys sūnų, ir jie duos jam vardą JĖZUS, nes jis išgelbės savo tautą iš jos nuodėmių.

. . . visa tai įvyko, kad išsipildytų . . .

²⁰³ Aš cituoju Raštą. Jūs, tarnautojai, žinote, aš tęsiu.

. . . kad išsipildytų . . . pasakyta Viešpaties per pranašą, kuris sakė:

...mergelė taps nėščia ir...pagimdys kūdikį, ir jį pavadins Emanueliu, tai reiškia:...

204 [Brolis Branhamas daro pauzę. Kongregacija: “Dievas su mumis.”] “Dievas su mumis!” Ar tai tiesa? [“Amen”—Red.]

205 Tuomet koks yra Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios Vardas? [Brolis sako: “Jėzus Kristus”—Red.] Taip, be abejo. Štai kodėl Petras krikštijo juos “Jėzaus Kristaus” Vardu.

206 Bet man nesvarbu, jei jūs esate pakrikštyti Sarono Rožės, Slėnių Lelijos, Rytinės Žvaigždės vardu, tai taip pat titulai. Jei jūsų širdis teisi Dievo atžvilgiu, Jis žino jūsų širdį.

207 Bet tada, tada aš tai išpyškinau. Tada, tada aš pasakiau. . . Tuomet Brolis Scismas tarė: “Taigi!” Savaime aišku, žinoma, tai atrodė kaip Vienybė, todėl jis buvo teisus dėl to.

208 Tada aš tariau: “Dabar aš noriu jums kai ką pasakyti”. Matote? Aš pasakiau: “Dabar aš noriu įrodyti jums, kad šie abu vyrai sakė tą patį”.

209 Taigi, Matas pasakė: “Tėvo Vardu”. Teisingai? [Kongregacija sako: “Amen”—Red.] Gerai. O Petras sakė: “Viešpaties Vardu”. Mato 28:19 pasakyta: “Tėvo Vardu”, o Darbuose 2:38 pasakyta: “Viešpaties Vardu”. Dovydas sakė: “Viešpats tarė mano Viešpačiui”. Kas Tai buvo? Tėvo ir Viešpaties yra tas pats Vardas. Dovydas sakė: “Viešpats tarė mano Viešpačiui: ‘Sėskis Mano dešinėje.’” Matote: “Tėvo Vardu; Viešpaties Vardu”.

210 O Matas pasakė: “Sūnaus Vardu”, Petras pasakė: “Jėzaus Vardu”. Kas yra Sūnus? Jėzus.

211 “Šventosios Dvasios Vardu” — pagal Matą; o Petras sakė: “Kristaus Vardu”, Logos.

212 *Tėvas, Sūnus, Šventoji Dvasia*, “Viešpats Jėzus Kristus”. Na, tobuliau ir būti negali. Matote?

213 Brolis Scismas tarė man. Brolis Scismas, Vienybę išpažįstantis brolis, tarė: “Broli Branhamai, gerai, bet”, — jis pasakė, — “tas yra *šitas*”.

214 Aš pasakiau: “Tuomet *šitas* yra *tas*”. Teisingai. Matote? Aš tariau: “Jei tas yra *šitas*, tai *šitas* yra *tas*. Tai dėl ko gi jūs ginčijatės?”

215 Aš pasakiau: “Leiskite man jums patarti, broliai. Jei aš krikštiju žmogų, štai ką. . .”

216 Aš tariau: “Na, štai dr. Nessas”. Kažkas iš brolių neseniai pasakė, kad jūs pažinojote dr. Nessą.

217 Gerai, sakysime, štai čia brolis Hicksas, jis turi. . .Manau, jūs turite daktaro laipsnį. Teisingai? Gerai.

218 Taigi, aš pasakiau: “Jei dr. Nessas, sėdintis čia. . .” Taigi, aš pasakiau: “Jei norėčiau. . .” Taigi, kai vedu žmogų prie vandens krikštyti, aš suprantu tai lygiai taip, kaip ir jis, aš pasakiau: “Tai buvo titulai, liečiantys Jo Vardą”.

219 Aš tariau: “Taigi, Asamblėjos broliai naudoja titulus, o Vienybę išpažįstantys broliai naudoja Vardą”. Aš pasakiau: “Dabar įrodysiu jums, kad jūs abu neteisūs, o teisus aš”. Jūs žinote, kaip turite. . . Kai žmonės yra tokioje įtampoje, jums kartais reikalingas humoro jausmas šiek tiek praskaidrinti aplinką. Todėl aš tariau: “Aš įrodysiu jums, kad jūs abu neteisūs, o teisus aš”.

220 Aš pasakiau: “Dabar, jei norėčiau išreikšti pagarbą Broliui Nessui, ir pasakyčiau. . .”

221 Ar, arba štai Broliui Hicksui, matote. Pasakyčiau: “Hicksai! Na, argi tai gražiai skambėtų? Ne. Gerai, o jei aš pasakyčiau: “Daktare! Ei, daktare! Kaip dėl to?” Na, tai juk skamba nepagarbiai, ar ne?

222 “Kai”, — tariau, — “jūs, Asamblėjos, šitaip elgiatės, suprantate. Kai jūs, Asamblėjos broliai, sakote: ‘Tėvo ir Sūnaus, Šventosios Dvasios vardu’, jūs tiesiog sakote: ‘gerbiamo daktaro vardu.’”

223 Ir Aš tariau: “Tuomet jūs, vienybininkai broliai, kai krikštijate, sakote: ‘Jėzus!’” Jie nenaudoja. . .

224 Jie, Tiktai Jėzus, naudoja tik vardą “Jėzus”. Yra daug Jėzų. Bet Jis yra Viešpats Jėzus Kristus, suprantate. Yra daug. . . Krikštija “Jėzaus” vardu, aš, žinoma, to nepalaikau; to nėra Rašte. Paimkite originalą, pažiūrėkite ar tai ne “Viešpats Jėzus Kristus”. Aišku, Jis yra Viešpats Jėzus Kristus. Yra daug Jėzų, be abejo. O *Kristus* yra “Pateptasis”.

225 Aš pasakiau: “Na, jei aš būčiau taip pasakęs Broliui Nessui. Tik pagalvokite, ar tinkamai būtų nuskambėjęs mano šuktelėjimas: ‘Ei, Nessai!’” Aš pasakiau: “Šitaip jūs, Vienybės išpažinėjai, sakote. Matote? Argi tai ne ignoravimas ir nepagarba žmogui, kuris studijavo ir gavo daktaro laipsnį? Jei jis dėl to uoliai studijavo, tai turi būti taip tituluojamas”.

226 Tariau: “Tuomet, jei sušukčiau: ‘Ei, daktare!’”, — paklausiau, — “argi ne kategoriškai skambėtų toks tarnautojų kreipimasis vienas į kitą?” Ar, pasakiau: “Lygiai taip elgiatės jūs, naudodami tiktai titulą”.

227 Bet tariau: “Kai vedu žmogų į vandenį; prieinu ir klausiu jo, šnekuosi, sužinau jo vardą, kas jis, ir jo tikėjimą.

228 Paskui aš meldžiyoui ir sakau: ‘Dabar, Tėve, kaip Tu pavedei mums “eiti į visą pasaulį ir padaryti mokiniais visas tautas, . . .”’ Jūs, broliai, žinote, kad tai originalas, matote. ““ . . . padarykite mokiniais visas tautas, krikštydami juos Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios Vardu; mokydami juos laikytis visko,” ko Tu. . . visko, ko Tu mus mokei’.

229 “Taigi, paskui aš pasakiau: ‘Tavo tikėjimo išpažinimu; tavo nuodėmių išpažinimu ir tavo tikėjimu Dievo Sūnumi aš krikštiju tave, mano mylimas broli, Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu’”.

230 Aš tariau: “Štai taip aš krikštiju. Aš kartu pripažįstu Jo titulus, kas Jis buvo, kartu Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia. O priežastis, dėl ko Jėzus tai pasakė, buvo . . .”

231 Dabar žiūrėkite. Jei—jei yra ne taip, tuomet jums iškyla prieštaravimas Rašte; jums iškyla prieštaravimas. Ir ką jūs darysite, kai . . . Kas bus, jei šis brolis budistas pakils ir paklaus: “O kaip dėl *šito*?” Ką jie būtų sakę, kaip pasakojo man . . .

232 Kai tas brolis indas pasišaukė Morrisą Reedheadą ir pasakė jam, paklausė: “Kaip dėl Morkaus 16?” Jis turėjo trauktis.

233 Jūs visai neturite trauktis. Tai Dievo Žodis. Būkite su Juo. Tiesiog melskitės. Gaukite apreiškimą. Viskas veikia taip pat.

234 Matote, jie abu kalba tą patį, taigi; ne titulai; ne kategoriškai. Aš tariau: “Dabar . . .”

235 Aš atpažinau Jį. Jis buvo Tėvas; ne kitas Dievas. Jis buvo Sūnus; ne kitas Dievas. Tas pats Dievas! Yra trys funkcijos. Dievas Tėvystės skirstyme, jei norite tai vadinti Tėvyste; Sūnystė; ir dabar tas pats Dievas mumyse: “Aš būsiu su jumis”. “Aš” — asmeninis įvardis: “Aš būsiu su jumis”. Taigi, jūs matote, yra trys funkcijos, ne trys Dievai.

Taigi, broli, jei mokiniai niekada to nenaudojo, ir paskui . . .

236 Aš nieko neturiu prieš. Viskas gerai. Bet sakau jums, kad jei žmogus ieseitų čia ir būtų pakrikštytas “Sarono Rožės, Slėnio Lelijos ir Rytinės Žvaigždės” vardu, ir tikėtų Jėzumi Kristumi kaip savo Išgelbėtoju; aš pasakyčiau: “Telaimina tave Dievas, broli! Nagi, pirmyn!” Matote? Štai taip. Nes jei tavo širdis nėra teisi, tai ir tu neteiskus. Būtent taip. O tavo—tavo širdis turi būti teisi.

237 Ir aš tariau: “Dabar žiūrėkite. Taigi, jei aš sveikinčiausi su Broliu Nessu, tai sakyčiau: ‘Gerb. dr. Nessai’. Būtent taip. Jis yra tarnautojas. Jo atžvilgiu turi būti laikomasi pagarbos. Jis studijavo, ir daug studijavo. Jis turi daktaro laipsnį, todėl turi būti vadinamas daktaru. Tai jo titulas, matote. Nors jo vardas yra Nessas. Taigi, aš nesakyčiau: ‘Ei, Nessai! Ei, daktare!’ Ne, tai nebūtų teisinga. Aš pasakyčiau: ‘Gerb. dr. Nessai’.

238 Matote, dėl to aš vadinu, na, kas Jis yra; kartu Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia, ‘Viešpats Jėzus Kristus.’” Suprantate?

239 Ir aš pasakiau: “Jei kada krikštyčiau ką nors iš jūsų bažnyčių, tai krikštyčiau juos šitokių būdu”. Tariau: “Ar priimtumėte jį, Broli Nessai?”

240 Jis atsakė: “Žinoma. Jis buvo pakrikštytas Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios Vardu”.

Aš paklausiau: “Ar priimtumėte jį, Broli Scismai?”

Jis pasakė: “Žinoma, jis pakrikštytas Jėzaus Vardu”.

241 Aš tariau: “Tuomet kas su jumis, broliai? Kodėl jūs nepriimate to ir nesugriaunate šių sienų, už kurių yra šios

vargšės žmogiškosios būtybės. Išpažįstantys Vienybę nori, tikrai, kongregacijos nori garbinti kartu su Asamblėjomis. O Asamblėjos, kongregacija, nori garbinti kartu su vienybininkais. O broliai šitaip. Jie šitaip. Bet tol, kol šėtonas gali priversti juos peštis. . .”

²⁴² Dabar jūs matote, ką turiu omeny, broliai? Aš judu link to vienintelio — Jėzaus Kristaus, ir Jėzaus Kristaus Kūno susijungimo. Toks yra mano tikslas. [Kongregacija sako: “Amen”—Red.]

²⁴³ Na, aš nesakau nieko panašaus: “Ei, tu nesi pakrikštytas Jėzaus Vardu; tu eini į pragarą”. Juk tai nesąmonė.

²⁴⁴ Papasakosiu, kas neseniai įvyko. Buvau Teksase. Prieš išvykstant. . . Ir čia esantys broliai yra liudininkai. Vienybinių bažnyčia, septyniasdešimt dvi bažnyčios rėmė mano susirinkimą. Aš tą vakarą ant pakylės pakviečiau Brolių Pettį iš Dievo Asamblėjos. Na, jūs žinote, kad tai tiesa. Jis mielas brolis, Brolis Pettis, jei kas pažįstate jį, iš Beaumonto, Teksaso. Jis yra vienas puikiausių mano sutiktų žmonių. Jo žmona yra atsivertusi iš katalikų, ištis šventa moteris. Jis yra tikras Dievo žmogus.

²⁴⁵ Parodykite man geresnį žmogų už Royų Weadą iš Dievo Asamblėjų. Jau nekalbant apie bet kurį iš šių žmonių, pažvelkite čia: štai visi šie broliai, kuriuos pažįstu. Štai Brolis iš Filadelfijos bažnyčios, ir Dievo Asamblėjos žmonės, — kur jūs matėte puikesnių žmonių? Pasakykite kur. Pasakykite, kuris yra puikesnis žmogus už Jacką Moorą? Pasakykite man tai. Jis yra tas, ką jie vadina. . . Jie priklauso jiems. Jis ne radikalas. Jūs rasite radikalų abejuose pusėse; ir štai ten rodo žmonės, štai ten rodo ir velnias.

²⁴⁶ Bet jie visi Dievo žmonės. Dievas davė jiems Šventąją Dvasią. Jei to nebūtų buvę dėl Dievo malonės, tai mes visi būtume pražuvę su savo ginčiais ir kita kuo. Tikrai taip. Bet Dievo malonė sujungia mus kartu. Nenuostabu, kad mes galime giedoti: “Tebūnie palaiminti tie saitai, kurie suriša mūsų širdis Krikščioniška meile”. Štai ko mums reikia.

²⁴⁷ Ir žinote ką? Vyriausias bažnyčios prižiūrėtojas pasikvietė mane ir pasakė: “Ar žinote, ką padarėte praeitą vakarą?” Mano antrąjį vakarą tenai.

Aš paklausiau: “Ką?” Tariau: “Buvo nuostabus susirinkimas”.

Pasakė: “Žmogus, stovėjęs už jūsų katedros, yra nusidėjėlis”.

Pasakiau: “Aš to nežinojau”. Kur buvo. . .

Tarė: “Tai p. Pettis”.

²⁴⁸ “O”, — atsidusau, — “nusidėjėlis? Na”, — tariau, — “jis juk Dievo Asamblėjos pamokslininkas, brolis”.

249 Jis tarė: “Taip, bet jis vis dar nusidėjėlis, nes nebuvo teisingai pakrikštytas”.

250 Ir aš paprašiau: “Broli, meldžiu, pasakyk kodėl”. Pridūriau: “Jis turi Šventąją Dvasią”.

251 Jis pasakė: “Broli Branhamai, ką pasakė Petras? ‘Atgailaukite, ir krikštykitės Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės’. Todėl jūsų nuodėmės negali būti atleistos, kol nebūsate pakrikštytas Jėzaus Vardu”.

Paklausiau: “Ar tai formuluotė, brolau mano?”

Jis pasakė: “Tai formuluotė”.

252 Aš tariu: “Tuomet vėliau Dievas suardė Savo Paties planus, Darbų 10:49, nes: ‘Petru dar tebekalbant šiuos dalykus, Šventoji Dvasia nužengė ant visų, kurie klausėsi Žodžio’, matote, jie visiškai nebuvo krikštyti. Išeina, kad Dievas Šventąją Dvasią davė žmonėms, kurie net nebuvo atsivertę?” Aš tariu: “Kurgi dabar jūs esate?”

253 Jis pasakė: “Žinote, ką mes ruošiamės padaryti?” Tarė: “Mes nupiešime nedidelį žiedą, o jus – už to žiedo ribų”.

254 “Tuomet”, – pasakiau, – “aš nupiešiu kitą žiedą, ir jūs vėl atsidursite viduje”. Aš tariu: “Jūs negalite nupiešti manęs išorėje, nes aš myliu jus. Suprantate, jūs tiesiog negalite to padaryti”. Pasakiau: “Pernelyg daug jūsų—jūsų brolių myli mane ir tiki manimi”. Pasakiau: “Jūs, aš—aš... Jie vis tiek ateis”. Aš pasakiau: “Jie ateis. Ir jūs negalite manęs nupiešti išorėje. Jei jūs mane nupiešite išorėje, aš jus vėl nupiešiu viduje”. Aš pasakiau: “Kai jūs nubrėšite vieną ratą, tai Dievas per Savo malonę leis man nubrėšti kitą ir vėl jus įtraukti”. Teisingai, įtraukite juos vėl.

255 Ir, broli, o, Kristaus Vardu tesakau aš šitai. Aš—aš. . . Žinau, kad užlaikau; ir jau beveik laikas baigti, ko gero, bet leiskite man tik štai ką pasakyti.

256 Ir aš tariu tam vyrui, pasakiau: “Aš eičiau su tavimi tol, kol tu pamokslautumei Raštus, ir turėtumei meilės, ir tikėtumei, kad. . . ir pamokslautumei ir sakytumei, kad krikštijai žmonės. . . ne ‘Jėzaus’ vardu, vien tik Jėzaus. Ne, pone. Aš—aš, žinoma, to nepalaikyčiau, kadangi esu pažįstamas su keliais Jėzumis; Afrikoje ir kitose vietose pažįstu žmones vardu Jėzus. Bet jei jūs panaudosite terminą mūsų ‘Viešpats Jėzus Kristus’, aš sutiksiu su jumis dėl šito. Viskas tvarkoje. Aš su jumis. Aš manau, kad pirma jums reiktų įvardinti ‘Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia’, suprantate, kad būtų teisinga”. Aš pridūriau: “Manau, kad jums reiktų”.

Bet jis pasakė: “O, ne, ne! Tai, tai grįžimas į trejybę”.

Aš tariu: “Tai ne trejybė. Tai vienas Dievas trejose funkcijose”.

257 Tai ne trejų Dievų trejybė. Mes neturime jokių trejų Dievų. Žinoma, ne. Nėra tokio dalyko. To nebuvo mokoma Biblijoje. Ir yra tiktai vienas Dievas. “Klausykis, o Izraeli, Aš esu Viešpats tavo Dievas”. Vienas Dievas! Pirmasis įsakymas: “Neturėk kitų dievų šalia Manęs”. Be abejo, Jis yra vienas Dievas, ne trys.

258 Tokia katalikų versija; ir ji perėjo iš katalikų pas liuteronus, tolyn, ir taip toliau, ir šiandien tarp žmonių paplitęs įsitikinimas, kad mes turime tris Dievus.

259 Ir štai, kur jūs niekuomet. . . Tokia Evangelija niekuomet nenueis pas žydus. . . Kaip pranašavau aną rytą žydui misionieriui. Tu niekuomet nepateiksi žydui trejybės Dievo. Tau niekuomet nepavyks. Jis tiesiog nepriims; jis turi geresnį supratimą, nei šitoks. Suprantate, jis žino apie Bibliją daugiau, nei šitai. Bet Jis niekuomet nėra triasmenis Dievas žydui. Jei tu leisi jam suprasti, kad Tai tas pats Jehova, jis priims iškart. Žinoma! Štai taip, matote.

260 Ir aš tikiu visu tuo. Kaip Juozapas sakė: “Broliai, nepykite ant savęs, nes taip padarė Dievas”, matote. Taigi, taip turi būti, turėjo būti laukiama iki šio laiko, štai ir viskas, nes mūsų Pagonių laikotarpis jau prie pabaigos. Taigi, aš tuo tikiu iš visos širdies. Ar jūs tai matote, broliai mano? [Kongregacija sako: “Amen”—Red.] Aš stengiuosi priversti prie tam tikros vietos šią žmonių grupę, žmonių, gavusių Šventosios Dvasios krikštą.

261 Aimee McPherson grupė, ką ji padarė? Pirmiausia ji buvo Vienybės išpažintoja, ko gero; paskui išėjo į Asamblėją; po to išėjo ir savaip susiorganizavo; štai ne taip seniai sudarė nedidelę grupelę, nedidukę.

262 Buvau O. L. Jaggerso susirinkime. Na, mes visi žinome O. L. Jaggersą. Jo—jo tėvas padėjo įsteigti Dievo Asamblėjų Generalinę Tarybą. Taigi, O. L. — puikus žmogus. Jis puikus pamokslininkas. Aš neseniai kalbėjau su juo, pasakiau: “Broli Jaggersai, jei galėčiau pamokslauti taip kaip tu, niekuomet nė nebūčiau turėjęs gydymo tarnavimo”. Bet pas jį buvo visa tai: kraujas ir vynas, ir kiti dalykai, kai jis pradėjo.

263 Atleiskite man, jei tuo žeidžiu kieno jausmus, broliai. Aš— aš. . . Viskas gerai. Dievas gali padaryti, kad atsirastų kraujas, vynas ar aliejus, kada tik Jis panorės, bet tai neatleidžia nuodėmių. Ne, pone. Ne, pone. Tikrai ne. “Jėzaus Kristaus Kraujas niekada nepraras Savo galios, kol visa atpirkta Dievo Bažnyčia nebus išgelbėta, kad daugiau nebeusidėtų”.

264 Aš kreipiausi: “Broli Jaggersai?” Aš susisiečiau su juo; aš jam paskambinau. Buvau su Krikščionimis Verslininkais. Aš kreipiausi, aš kreipiausi: “Brolis O. L?”

265 Jis paklausė: “Kuriam pasaulio gale esi?” Aš buvau nedideliame sename pigiame motelyje. Jis paklausė: “Tu nori man pasakyti, kad jie tave apgyvendino tenai?”

266 Tariau: “Tai aš taip norėjau. Kai buvau atvažiuavęs pas tave”, — pradėjau, — “ką tu padarei? Tu apgyvendinai mane tame Statler viešbutyje, ir aš buvau tiesiog išpeistas į kampa. Jie pasodino mane už stalo; o aš nežinojau nei kuriuo peiliu naudotis, nei kita ko. Ir aš ne... Nuėjau tenai be švarko, ir jie norėjo mane išprašyti. O aš tariau: “Aš—aš nežinau, kaip turiu elgtis”.

Pasakė: “Aš pasiimsiu tave čionai, jei jie tokie neturtingi”.

267 Aš pasakiau: “Ne, pone”. Tariau: “Ko norėčiau — tai suvalgyti kepsnį su tavimi, jei tu užmokėsi”.

Jis pasakė: “Gerai”.

268 Taigi, paskui mes nuėjome į vietą, atsisėdome. Aš tariau: “Broli Jaggarsai, aš, be abejo, žaviuosi tavo...”

269 Jis yra artimas mano draugas, brangus brolis. O aš—aš turėjau jo bukletėlį, ir jis... kur pas jį buvo ta moteris, atvykusi iš užjūrio, ant kurios rankų buvo kraujas, ir visa kita. Taigi, aš turėjau tai su savimi. Tiesiog norėjau, kad jis vieną kartą tai paneigtų, o be to, mačiau tai jo—jo laikraštyje, jūs žinote.

270 Aš tariau: “Aš pastebėjau, kur tu suki, pas tave bus didelis prabudimas, jau prasidėjo”. Nes Verslininkai, žinoma, buvo mane pasikvietę.

271 Tarytum žmonės žinotų. Jei Šventoji Dvasia gali atskleisti ant pakylės, argi Jis negali man pasakyti, kas vyksta vietose, broliai? [Kongregacija sako: “Amen”—Red.]

272 Aš galiu jums pasakyti pažodžiui ir Brolis Carlsonas tai patvirtins, ir štai šis brolis *čia*. Buvau vakar susirinkime ir pasakiau šiems broliams, kas įvyks šįryt. [Brolis sako: “Taip, pone”—Red.] Teisingai. Iš tiesų. [“Amen”] Matote? Kadangi Šventoji Dvasia mane pažadino ir pasakė: “Atsistok prie lango”. Aš pasižiūrėjau: langas, ir Jis man tiksliai parodė *tai*. Aš pasakiau: “Dabar, broliai...” [Brolis sako: “Teisingai”.] Aš įrodžiau jums tai, būtent taip. Štai! Matote?

Nagi, jie turėtų tai žinoti.

273 Ne taip seniai *čia*, Chatauquaje, atsistojo toks žmogus ir pasakė: “Brolis Branhamas yra pranašas”. Aš nesakau esąs koks pranašas. Suprantate? Bet jis pasakė: “Brolis Branhamas yra pranašas, kai jis yra atpažinimo Dvasioje, bet”, — tęsė, — “o, jo Mokymas yra nuodai. Būkite atsargūs su Tuo”. Aš pagalvojau, kaip toks išsilavinęs žmogus gali kalbėti tokius dalykus?

274 Ką reiškia *pranašas*? “Dieviškas Žodžio aiškintojas”. “Viešpaties Žodis atėjo pranašui”, matote. Bet, na, palikime tai.

275 Taigi, šiaip ar taip, Brolis Jaggarsas. Ir aš pasakiau, jis pasakė, o... Aš tariau: “Sužinojau apie tą moterį, ant kurios rankos yra kraujas”.

276 “O”, – pasakė jis, – “Broli Branhamai, tai didžiausias tavo regėtas fenomenas!”

277 Aš tariau: “Broli Jagersai, aš myliu tave. Pirmiausia norėčiau, kad tu paimtumei mano ranką į savąją. Pasakykime, kad mes esame broliai”.

Jis pasakė: “Žinoma. Kas atsitiko?”

278 Aš tariau: “Tu esi vienas galingiausių mano žinomų pamokslininkų. Koksai–koksai įrankis Dievui esi!”

279 Jis pasakė: “Dėkoju, Broli Branhamai. Tu išties kuklus”.

280 Aš tariau: “Kalbu ne tam, kad pasirodyčiau kuklus. Kalbu tai, nes tikiu, kad tu esi Dievo tarnas”. Bet aš pasakiau: “Broli Jagersai, jei tu ne. . . Tu—tu pernelyg nukrypsti; tu nepasveri to, ką kalbi. Tu remiesi. . .”

281 Ir būtent taip atsitinka daugeliui jūsų iš Dievo Asamblėjų ir kitiems žmonėms su tais gydymo tarnavimais. Aš nepriekaištauju jums. Tiek daug vadina. . . Ir Tommis, štai, geras brolis ir mes žinome, kaip tvirtai jis laikosi. Bet šiandien šalyje tiek daug prisidengusių Dieviškojo gydymo pavadinimu, kad nenuostabu, jog jūs nenorite remti susirinkimo mieste. Jie atvažiuoja, apšvarina žmones ir išvažiuoja. O ką jie turi? Žmonėms duoda ne daugiau nei jūs nuo pakyls, iš savo katedros. Ir jūs teisūs, broliai. Sakau jums, kad esate teisūs. Bet tai lygiai kaip. . .

282 Skaičiau Martino Liuterio istoriją. Joje sakoma: “Paslaptina buvo ne tai, kad Martinas Liuteris galėjo protestuoti prieš katalikų bažnyčią ir žengti į priekį”. Jūs skaitėte jo istoriją. “Bet kad Martinas Liuteris galėjo išsilaikyti aukščiau viso to fanatizmo, lydėjusio prabudimą, štai kur buvo paslaptis”.

283 Ir kai įvyksta fenomenas, seka neapipjaustytieji, lygiai kaip įvyko Egipte. Ir tai visuomet sukeldavo rūpesčių šalyje. Mes sužinojome tai, kai pakliuvome tenai. Kai jie iškėlė Korė, Dievas turėjo tai suardyti. Bet, broliai, aš jums nepriekaištauju.

284 Brolis Jagersas sėdėjo tenai ir stengėsi įtikinti mane, kad taip veikė Šventoji Dvasia. Ir pasakė. . . O paskui pamačiau jo laikraštyje. . . Pasakiau: “Broli Jagersai, na”, – tariau, – “aš baigiau septynias klases. O tu esi teologijos daktaras ir studijavai advokatūrą. Tu augai švarioje, padorioje bažnyčioje – Dievo Asamblėjose. Tavo tėvas padėjo įgyti tą tikėjimą. O tu trauki į šoną, tau spręsti”. Bet aš pasakiau: “Tai spręsti kiekvienam žmogui, norinčiam taip daryti. Aš nebrėžiu jokių ribų. Tačiau kai reikalas liečia tokį įrankį kaip tu, galinti laimėti tūkstančius sielų Kristui, o tavo tarnavimas remis išpūdžiu”. Aš tęsiau: “Broli Jagersai, tu statai koloną *šitaip*, ir jei neturi jai atsvaros, ji po kiek laiko sugrius. Ir tu turi paremti Raštu tai, ką kalbi”.

Jis tarė: “Štai Raštas”.

Aš paprašiau: “Parodyk”.

²⁸⁵ Jis pasakė: “Gerai, Broli Branhamai”, – tarė, – “taip veikia Šventoji Dvasia”.

²⁸⁶ Aš pasakiau: “Parodyk man Rašto vietą, kur pasakyta, kad Šventoji Dvasia iššaukė kraują ant ko nors, ir panašiai. Tiesiog parodyk tai; iš jų teka aliejus. Tu pasakei: ‘Tas aliejus Dieviškam gydymui’. Ir pasakei: ‘Šios moters kraujas bus tautų išgelbėjimas.’” Aš pasakiau: “Jei taip, tuomet kaip su Jėzaus Kristaus Krauju? Pašalina Jį. Ir visa tai prieš Jį, anti-. Tai prieš Jį”. Aš tariau: “Tai tampa antikristiniu mokymu”.

“O”, – pratarė jis, – “Broli Branhamai, tu vieną dieną sužinosi”.

²⁸⁷ Aš pasakiau: “Tikiuosi niekada to nesužinoti. Na, broli”, – tariau, – “aš myliu tave ir tu esi mano brolis”. Ir pridūriau: “Broli Jaggarsai, tu neužilgo užlipsi ant tokios šakos, nuo kurios nebegalėsi nulipti. Grižk į savo bažnyčią, grįžk ir laikykis Eangelijos”. Ir pasakiau: “Nesiremink išpūdžiu”. Pasakiau: “Tas...”

²⁸⁸ Dabar jis turi, jis krikštija Amžinajam Gyvenimui, jūs žinote, “Kiekvieną kartą, kai krikštijatės, vėl tampate jauna moterimi ar vyru. Dabar tai bus... Jūs (niekuomet) nemirsite”. Taigi, tai, jis jau dabar ant šakos galo; ir tie “vitaminų žirneliai iš Negyvosios jūros”. Jūs matote? Bet taip jau yra, broli, viskas prasidėjo nuo tų išpūdžių.

²⁸⁹ Ir jūs, žmonės, laikantys šias bažnyčias, jūs leidžiate tam įeiti į miestą ir, žinote, velnias yra gudrus, jis–jis taip išoka į šitokius dalykus. Jis sukelia sambrūzdį. Ir jis–jis žaloja žmones, sukelia painiavą bažnyčiose, ir kitką. Bet taip nėra.

²⁹⁰ Dabar štai kas. Nesvarbu, kokie teisūs esate, čia yra vienas dalykas, kurį mes atmetame ir praleidžiame, broliai mano. Dabar šituo užbaigsiu. Nesvarbu, koks esu teišus ir kiek Rašto manyje, ir kiek žinau apie Dievo Bibliją; jei neturiu Dievo Dvasios, meilės savo širdyje visai žmonijai ir visiems, tuomet aš nuo pat pradžių neteisus.

²⁹¹ Taigi, Paulius pasakė Pirmame Korintiečiams 13: “Jei turiu pažinimą, matote, ir suprantu visas Dievo paslaptis, matote; viską pakeliu; tačiau neturiu meilės, esu niekas. Jeigu aš kalbu žmonių ir angelų kalbomis”, tai tie, kuriais kalbate Dievui, ir jie visuomet turi būti aiškinami. “Jeigu aš kalbu kalbomis, tikromis žmonių ir angelų kalbomis, bet neturiu meilės, nėra man iš to jokios naudos”. Todėl, jei suprantu visas Dievo paslaptis ir galiu jas išvynioti, ir–ir sudėti jas kartu, o neturiu meilės, kokia iš to nauda? Ir kai aš... .

²⁹² Jėzus pasakė: “Iš to visi žmonės pažins, kad esate mano mokiniai, jei jūs...”, jei Asamblėjos mylės vienybininkus, o vienybininkai mylės Asamblėjas, “jei mylėsite vieni kitus”,

teisūs ar neteisūs. Ir jei tikslas yra klaidingas, greičiau, motyvai klaidingi, tuomet jūs klystate nuo pat pradžių. Argi tai ne tiesa? [Kongregacija sako: “Amen”—Red.] Matote: “Jeigu aš kalbu žmonių ir angelų kalbomis, bet neturiu meilės, aš dar esu niekas”. Nes Dievas yra meilė. Mes žinome tai.

²⁹³ Aš tikiu kalbėjimu kalbomis. Na, o kažkas pasakė: “Brolis Branhamas netiki pirminiu įrodymu”. Norėčiau dabar tai su jumis išiaiškinti. Gerai? Norėčiau jums paaiškinti.

²⁹⁴ Aš tikiu, kad kai žmogus priima Kristų, jis priima dalį Šventosios Dvasios. Kadangi Jėzus Mato 12-tame skyriuje pasakė, 5-tame skyriuje ir dvideš- . . . 24-toje eilutėje Jis pasakė. Ne, manau, tai švento Jono 5:24. Jis pasakė: “Kas Mano Žodžių klauso ir Mane atsiuntusį tiki, tas turi Amžinojį Gyvenimą”. Taigi, yra tik viena Amžinojo Gyvenimo forma. “Ir nepateks į teismą, nes iš mirties yra perėjęs į Gyvenimą”.

²⁹⁵ Taigi, aš tikiu, kad žmogus negali savęs pašaukti; Dievas turi jį pašaukti. Ir jeigu Dievas iš tikrųjų pašaukė jį . . . O yra daug žmonių, mes žinome, broliai, kurie prasimiklino ir mano, kad Dievas juos pašaukė, bet jų gyvenimas greitai . . . sužino, jūs sužinote. Bet jei Dievas pašaukia jus, na, jūs, jūs būsite ten, jūs liksite ten, suprantate, žinosite. Ir paskui, jei . . . Taigi, tai — ne baptistų mokymas. Jūs tai žinote, taigi.

²⁹⁶ Bet aš netikiu Amžinojo saugumo gavimu spaudžiant ranką, ir visais tais dalykais. Aš—aš tuo netikiu, visiškai. Jeigu jie nori tuo tikėti, ką gi, gerai. Aš vis tiek sakau, kad jie yra mano broliai.

²⁹⁷ Šį rytą, jei ketinčiau paprašyti pyrago, (jau beveik pietų metas), norėčiau vyšnių pyrago, o jūs galėtumėte pasiimti obuolių pyrago, bet mes abudu valgytume pyragą. Suprantate? Todėl nėra jokio . . . kolei valgome pyragą.

²⁹⁸ Šitaip yra su mūsų tikėjimu. Jei tu nori būti vienybininku, būk vienybininku; jei nori būti Dievo Asamblėjoje, būk Dievo Asamblėjoje. Kuo tik nori — baptistu, presbiteronu, tik būk tenai Krikščioniu. Suprantate?

²⁹⁹ Ir—ir ieškokite patys, bet neerzinkite vieni kitų. Kadangi šie nedideli dalykai, jie visi susineria kartu. Štai taip. Jie visi susineria drauge ir sueina į tą vieną vietą.

³⁰⁰ Ir—ir nesvarbu, ką mes darome, kiek stebuklų galime padaryti, kiek kalnų galime perkelti, kad ir kas bebūtų; pakol mes mylime, ne apsimetame, bet mylime vienas kitą. Kai mes mylime kiekvieną brolių, nesvarbu, kokiai bažnyčiai jis priklauso, mes mylime jį; ne dedamės, kad taip darome, žinome, jog tai yra religinis supratimas, tai yra: “Mes tai privalome”. Bet, kadangi mes tai darome — mes mylime vieni kitus; didelė kantrybė, pakantumas vieni kitiems.

³⁰¹ Ir, manau, kad Kolosiečiams 3, apie 9, kažkur tenai . . . Galiau, aš—aš ne . . . Aš galiu klysti dėl Rašto vietos, bet Tenai tai

pasakyta. Po to, kai tampame Krikščionimis, nebeturime jausti nepasitenkinimo. Suprantate? Mes negalime turėti tikėjimo, jei atiduodame garbę ir šlovę vienas kitam. Suprantate, mes negalime to daryti; mes negalime turėti tikėjimo. Mes turime atiduoti šlovę Dievui, suprantate, šlovinti Jį. Tikiu savo broliais, žinoma, tai meilė; bet garbinimas ir pagarba atiduodama Dievui! Kai dėl. . . Bet turėkite tikėjimą ir pasitikėkite vieni kitais. “Ir nemeluokite vieni kitiems”. Matote? “Nemeluokite vieni kitiems”. Jei sakau jums šįryt: “Myliu jus”, taip ir turi būti. Jei taip nėra, tuomet aš veidmainis. Būtent taip.

³⁰² Dabar, broliai, tęsiant tai. . . Broli Tommi, tikiuosi, nepernelyg užlaikiau. Aš. . . Broliis Tommis turi kažką pasakyti po sekundėlės. Bet aš galėčiau štai ką pasakyti, atsidūręs jūsų tarpe. . .

³⁰³ Aš tuo tikiu. Aš tikiu, kad Dievas mūsų Tėvas apgaubė mergele, vadinamą Marija, ir sutvėrė joje Kraujo laštelę, kuri išaugino Jėzų Kristų, Dievo Sūnų, šventyklą, kuria Dievas prisidengė, kūne apreiškė Save tarp mūsų. “Dievas Kristuje sutaikino su Savimi pasaulį”. Aš tikiu, kad ta Kraujo laštelė buvo pažeista Kalvarijoje mūsų nuodėmėms atleisti. O Dvasia išėjo iš Jo ir grįžo ant Bažnyčios, kadangi Kristus, Šventoji Dvasia; Kristus, Logos dabar jau buvo mumyse, Šventoji Dvasia, per krikštą. Darydama mus. . . Kristus išskirstė Save, duodamas savo gyvenimą kiekvienam iš mūsų, kad mes, kaip žmonių grupė, galėtume būti Dievo Bažnyčia. Ir neseniai. . .

³⁰⁴ Man teko jodinėti. Jūs žinote tai. Mano tėvas buvo jojikas, puikus meistras. Ir aš jodinėdavau. Mes ganėme. . . Arapaho slėnyje, turii galvoje Neramiąją upę, už Arapaho ganyklos. Herefordo asociacija gano tame slėnyje. Ir ūkininkai tame slėnyje, jie—jie turi tiek daug žolės, kad gali auginti. Ir jei ūkininkas pridžiovina toną šieno, gali ganyti karvę ganykloje, tenai, už Estes Parko, ir gali ganyti karvę tose ga-. . . Tenai mano medžioklės plotai. Ir aš metus laiko buvau toje rančioje. Aš vis dar važiuoju pavasarį ir rudenį, kai esu laisvas ir galiu, ir jodinėju tuose varymuose, tiesiog kad pabūčiau tenai, nes mėgstu jodinėti. Visur prie ran-. . . tame slėnyje, grupelė ūkininkų turi teisę ganyti tenai savo gyvulius. Daugelį kartų atėjus pavasariui esu jiems padėjęs surinkti ir suvartyti gyvulius į ten.

³⁰⁵ Tenai yra perginimo užtvaros, kad gyvuliai, eidami ganyklomis, nenuklystų į privačias valdas. Kol. . . O prižiūrėtojas stovi ir skaičiuoja įeinančius gyvulius. Aš sėdėjau ten daugelį dienų, valandą po valandos; stebėjau einančias pro šalį p. Grimeso bandas, jis turėjo deimantinius barus; mūsų buvo turkiški treikai; o jie turėjo tripodus, kaip tik už mūsų; ir džefrius, ir taip toliau. Tuomet aš perkeldavau koją per balną, daugelis žinote kaip, atsisėsdavau ir stebėdavau prižiūrėtoją, kaip jis skaičiuoja gyvulius.

306 Pastebėjau vieną dalyką. Jis nedaug tekreipė dėmesio į gyvulio išpaudą. Vienintelis dalykas, į kurį žiūrėjo — tai kraujo kortelė. Turėjo būti Herefordo grynakraujis arba negalėjo praeiti pro užtvara, bet išpaudas nebuvo labai svarbus.

307 Ir aš manau, kad taip bus ir Teisme. Jis nežiūrės į mūsų išpaudą, Jis žiūrės į mūsų Kraujo kortelę.

308 Aš dariau klaidų, broliai, ir padariau tiek daug neteisingų dalykų. Ir jei kada nors buvau priežastimi ar išgirdote mane sakantį, pastebintį ką nors, kas jus išeidė arba jei šįryt pasakiau kažką išeidžiama, prašau jus kaip Krikščionių brolių ar seserį atleisti man. Aš to nenorėjau. Aš tik išlieju jums savo širdį, kad mes žinotume.

309 Jei šiandien turi būti krikštijama, jūs, broliai, atlikite tai patys. Tai yra, aš—aš nedarau to. Jei krikštyčiau, tai tik vieninteliu būdu. O taip pat ir kiekvienas iš jūsų galite tai priimti, suprantate. Jūs galite priimti tokį žmogų, jie pakrikštyti Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios Vardu, o taip pat ir Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu. Todėl jei kada ir krikštyčiau. . . bet dar nekrikštijau. Aš krikštiju tik savo bažnyčioje, tiktai ten esančius žmones. Ir šitokiu būdu žmonės krikštijami mano bažnyčioje. Ir jei jūs pažvelgsite atgal, pamatysite, jog tai senas misionierių ritualas, senas misionierių baptistų ritualas. O dabar, jei. . . Štai taip.

310 Aš tikiu Dieviškuoju gydymu. Tikiu Šventosios Dvasios krikštu. Tikiu kalbėjimu kalbomis Šventąja Dvasia. Tikiu kiekviena dovana, Dievo duota Savo Bažnyčiai. Aš už tai šimtu procentų. Bet aš tikiu. . .

311 Aš ne už tą patrauklų gydymą, kuris supa mus šiandien. Tiesiog norėčiau štai ką pažymėti. Neseniai toks brolis. . . Tai ne mano brangus Brolis Tommis Hicksas, kurį gerbiu kaip tikrą Kristaus tarną. Kitas žmogus kitoje šalyje, o šioje šalyje buvo. . . Jis visą laiką buvo tiesiog “Nuostabusis Dieviškasis gydytojas! Nuostabusis gydytojas”, jūs žinote, taip panašiai.

312 Ir aš gavau laišką po to, kai tas žmogus. . . iš liuteronų bažnyčios. Ir mano sekretorius žino, mes turime jį segtuve. Neminėsiu to žmogaus vardo, nes tai ne krikščioniška. Nors aš ir nesutinku su tuo žmogumi, tačiau viskas tvarkoje. Aš myliu jį. Jis yra mano brolis.

313 Bet priėjo iki to, kad jie turi sukelti tokią iš dalies sensaciją ar sutraukti minią, ar kažką panašaus, suprantate. Ir tai, tai nėra gerai, suprantate. Broli. . . “Kūno mankšta menkai tepadedu”.

314 Taigi, tas liuteronas tarnautojas atsakė tam tarnautojui laiške. Jis rašė: “Jūs, Amerikos evangelistai, atvykstantys čia”, — pasakė, — “su visais tais savo nuostabiais išgijimais kiekvienam!”

³¹⁵ Dabar man tai skamba kaip mažytis komplimentas, bet Dievas žino, kad aš ne tai norėjau pabrėžti. “Bet”, – jis pasakė, – “kai mažylė Deborah Stadskev mirė, tas kūdikis, o jos motina stovėjo tą dieną India-... Kalifornijoje, kur tas kūdikis mirė, buvo atšalęs. Ir matė... paguldė tą kūdikį ant Brolio Branhamo rankų, jis stovėjo tenai ir meldėsi už ją. Kūdikis pradėjo rekti ir spardyti; gražino jai atgal”.

³¹⁶ Jis taip pat žinojo Meksikos atvejį. Kurį galime pagrįsti Pilnos Evangelijos Verslininkų patvirtinimu. Jūs turite turėti ką nors, patvirtintą gydytojo. Tas meksikietis kūdikėlis mirė tą rytą devintą valandą, o tada jau buvo vienuoliktą vakaro. Gydytojas išrašė dokumentą. Brolis Espinoza, kurį dauguma brolių iš Dievo Asamblėjos pažįstate, jis ir gavo tą gydytojo patvirtinimą, kad kūdikis mirė.

³¹⁷ Ir aš mačiau regėjimą virš minios; kai dvidešimt tūkstančių katalikų atėjo pas Kristų Meksiko mieste. Aš pasakiau: “Palaukite, nelieskite. Nežinau, tas kūdikis... Ką tik mačiau regėjimą”.

³¹⁸ Ir Billis buvo ten, su trisdešimčia ar keturiasdešimčia prižiūrėtojų mėgino, bet negalėjo sulaikyti tos moteriškės su kūdikiu, ji veržėsi į maldos eilę. Ji būtų prasibrovusi pro jų kojas, ir viskas. Galiausiai aš nusiunčiau Jacką Moorą. Tariau: “Eik, pasimelsk už ją”.

³¹⁹ Aš pažvelgiau tenai ir pamačiau mažylį meksikietį besišypsantį. Tariau: “Palaukit minutėlę. Neškite jį čia”. Matote? Ir kai aš uždėjau savo rankas ant antklodėlės... Lietus pylė visą dieną. O jie stovėjo tenai nuo ankstaus ryto, tada buvo jau vienuoliktą vakaro. Uždėjau rankas ant to mažylio. Jis pradėjo spardyti ir klykti. O jie pradėjo šaukti.

³²⁰ Taigi, jie nuėję gavo patvirtinimą. Nuėjo pas gydytoją, gydytojas pasakė: “Aš sakiau, kad kūdikis mirė šį rytą devintą valandą. Mirė nuo plaučių uždegimo”. Matote? Taigi, šie dalykai yra—yra—yra tikri. Jie patvirtinti. Taip turi būti.

³²¹ Mes visuomet turime būti sąžiningi ir teisingi visur. Nedarykite jokio... Tiesiog tegu būna taip, kaip yra. Tegu... Dievui niekur nereikia jokios pagalbos. Matote, Jis—Jis—Jis yra Dievas.

³²² Taigi, jis tada pasakė: “Bet kai ta motina paskambino Broliui Branhamui į Ameriką, raudodama prie telefono: ‘Atvykite ir prikelkite mano kūdikėlį!’ O Jungtinių Valstijų valdžia...”

³²³ Jos vyras armijos kapelionas. Jūs visi pažįstate Juliusą, daugelis jūsų pažįsta; parašė mano knygą *Pranašas lanko Afriką*.

³²⁴ O ta vargšė norvegė motina iš visų jėgų šaukė: “Broli Branhamai, aš stovėjau tenai, kai tas kūdikis atgijo!” Pasakė: “Mes tikime, kad jūs esate... Kristaus tarnas”. Pasakė:

“Atvykite, uždėkite rankas ant mano kūdikio ir jis atgis”. Ka tik numirė nuo plaučių uždegimo; sirgo apie keturias ar penkias valandas.

325 Ir žmonės, buvę tenai, šaukė ir rėkė, ir šokinėjo, kalbėjo: “Dievas jį prikels! Dievas jį prikels!” Ir sakė. . .

326 Tuo pačiu Amerikos or- . . . arba ne Amerikos oro linijos. Jungtinių Valstijų armija ketino nuskraidinti mane reaktyviniu lėktuvu ir grąžinti dienos bėgyje. Matote?

327 Ir aš tariau: “Prieš vykstant, leiskite man sužinoti Viešpaties valią”. Todėl aš meldžiausi dvi dienas. O tas gydytojas buvo toks malonus ir leido palikti kūdikį tenai.

328 Paskui rytą aš atsikėliau ir nuėjau į virtuvę. Aš pažvelgiau; stovėjau tenai, viršui buvo Šviesa, apytiksliai tokio dydžio kaip ta šviesa, sukdamasi ratu, pasakė: “Neliesk to. Nedrausk šito. Tai Viešpaties ranka”.

329 Nubėgau atgal ir paskambinau į tą šalį, paskambinau ir pasakiau: “Aš—aš negaliu atvykti”.

330 Ir tas liuteronas tarnautojas pasakė: “Kodėl jūs nelaukiate, pakol nuo Dievo gausite aiškų sprendimą kaip Brolis Branhamas, tuomet jūs žinotumėte, ką kalbate!”

331 Taigi, štai taip, broliai, jei mes nepulsime daryti išvadų; o lauksime ir nuo Dievo gausime aiškų sprendimą.

332 Ir štai visa tai, gydymo centrai, kuriuose nieko nežino apie Dievą. Aš tikiu, kad Dieviškas gydymas pagrįstas tokiu principu: jūs pirmiausia turite ateiti pas Dievą, atiduoti Jam savo širdį ir nuplauti savo gyvenimus Jėzaus Kristaus Kraujuje, o tuomet Dievas paveiks ir išgydys jus. Lygiai kaip sakė šis brolis apie tą moteriškaitę, už kurią jis meldėsi, Dievo šventoji, jūs matote.

333 Savo gyvenime dariau daug klaidų. Padariau daugelį neteisingų dalykų. Jei dar gyvensiu, ko gero, padarysiu dar daugiau. Galbūt kai kurios jų bus suklupimo akmuo jūsų kelyje. Viliuosi, kad jūs man atleisite.

334 Skaičiau apie Abraomą, kaip jis buvo susvyravęs. Kaip jis, varge, ką jis darė; jis abejojo Dievu; ir melavo apie savo žmoną; ir visa kita. Bet kai Romiečiams 4 buvo parašyti Dieviški komentarai, ten net nebuvo užsiminta apie jo klaidas, bet pasakyta: “Abraomas nepasidavė” netikėjimui. . . per Dievą, “bet buvo tvirtas”. Visos jo klaidos buvo užmirštos, rašant Dieviškus komentarus apie jo gyvenimą. Jo susvyravimai net nebuvo paminėti. Jo klaidos nebuvo paminėtos.

335 Ir, broliai, aš tikiuosi, jog kai mano komentarai bus perskaityti tą Dieną, jis manąsias taip pat ištrins ir net neprisimins jų. Tikiuosi, kad jūs taip pat. Telaimina jus Dievas.

336 [Brolis Tommis Hicksas aiškina, paskui meldžiasi. Kongregacija šlovina Viešpatį, paskui gieda *Aš myliu Jį*. BroLIAI

apkabina vienas kitą, seserys apkabina viena kitą. Po aštuonių minučių Brolis Branhamas grįžta prie mikrofono—Red.]

³³⁷ Jei pamatyčiau šitai vykstant visame pasaulyje, pasakyčiau: “Viešpatie, leisk Savo tarnui išeiti ramybėje!”

IŠAIŠKINTOJI DIEVYBĖ LIT61-0425B
(The Godhead Explained)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba 1961 m. balandžio 25 d. antradienį rytą Čikagoje, Ilinojuje, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©1998 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org